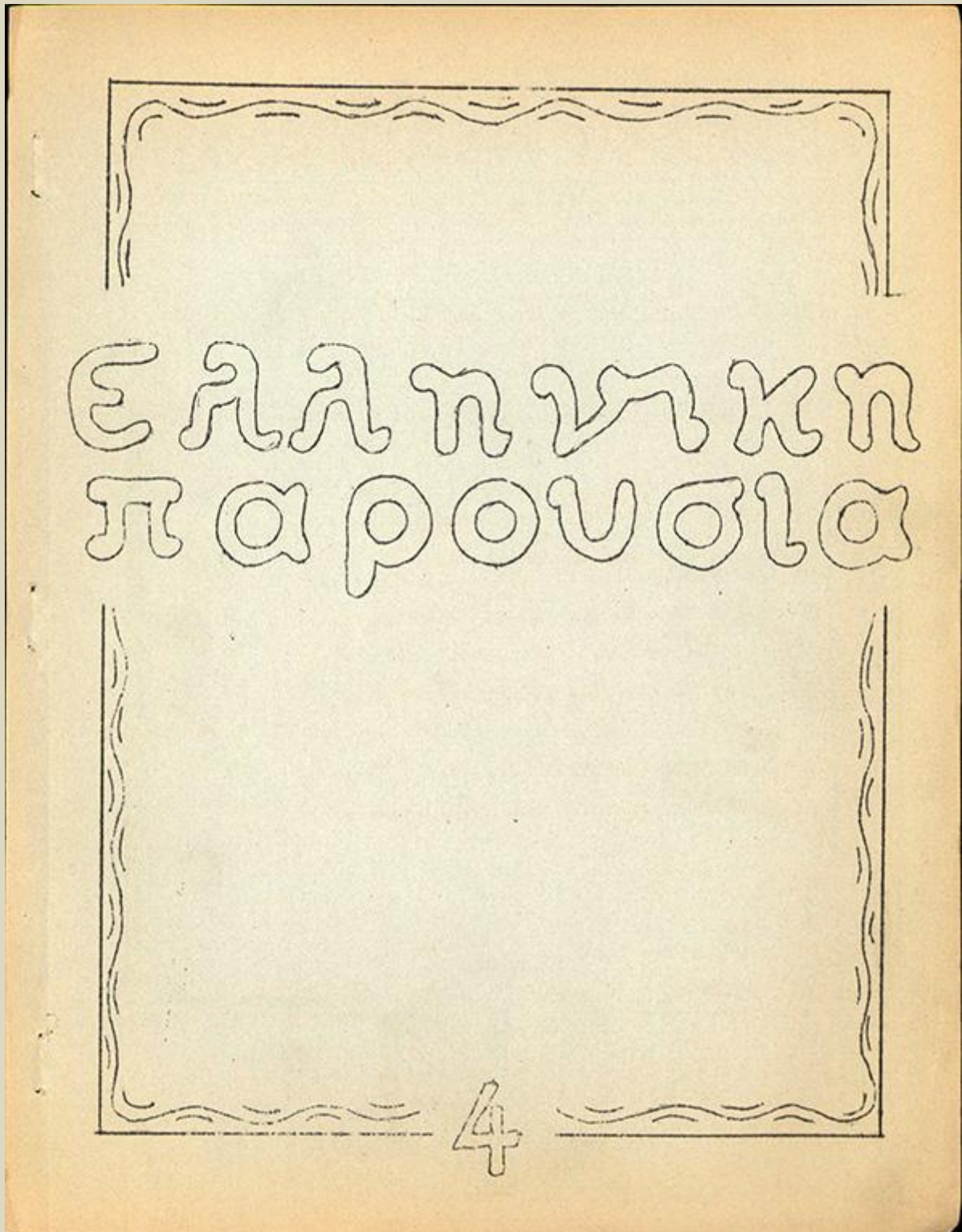

"Présence Hellénique" avril mai 1963

source: <http://62.103.28.111/aski/rec.asp?id=71960>

PRESENCE HELLENIQUE

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Π. ΓΕΡΜΙΛΙΔΗΣ.-ΣΥΝΤΑΞΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΠΗΒΑΜΒΑΝ ΜΗΤΡΟΤΗ
ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΝ.-ΕΚΤΥΠΩΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΕΡΓΙΟ ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΝ.- ΠΑΡΙΣΙ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑ

ΜΗΝΛΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΕΠΟΥΛΑΣΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ.

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

οοοοο

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΛΛΟΓΟ.....σελ..	1
ΔΥΟ ΦΟΙΤΗΤΙΚΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ..... "	2
ΦΟΙΤΗΤΙΚΑ ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΑΛΑΔΑ ΚΑΙ ΤΟ ΔΕΩΤΕΡΙΚΟ..... "	4
Η ΛΑΘΙΝΗ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΣΠΟΡ..Μπελιτσου....."	6
"ΦΙΛΟΣ Ο ΠΛΑΤΩΝ...." 'Ιδομ.Στρατηγόπουλου.."	11
ΤΟ ΚΥΝΑΡΙΣΣΙ ΤΟΥ ΤΡΑΝΟΥ(Διήγημα)Δεσποτιδη.."	13
Ε Π Ο Ι Κ Α:::Δανάης 'Αργυριάδου....."	10
ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΟ ΝΕΟΡΕΑΛΙΣΜΟ....." Κ "....."	21
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ, ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ Κ.Α.Π....."	23

ΑΠΡΙΛΗΣ - ΜΑΗΣ

1963

ΖΗΤΩ ΤΟ
Δ' ΠΑΝΣΕΠΤ
ΔΑΣΤΙΚΟ ΣΥ
ΚΕΔΡΙΟ

ΖΗΤΩ Η
ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

ΤΗΣ
Ε.Φ.Ε.Ε

ΕΘΝΙΚΗ
ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ
ΕΝΩΣΙΣ
ΕΛΛΑΔΟΣ

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΛΛΟΓΟ

Στις 2 του 'Απριλίου, πραγματοποιήθηκε η έκτακτη Γενική Συνέλευση του Συλλόγου, στην αίθουσα της Γεωγραφικής 'Εταιρίας, με μεγάλη συμμετοχή συναδέλφων.

Στην ημερήσια διάταξη υπήρχαν δύο θέματα:

1).-Τό 4^ο Πανσπουδαστικό Συνέδριο 'Ελλάδας

2).-Τό 'Ελληνικό Περιπτερο της Πανεπιστημιούπολης Παρισίων

Οι συνάδελφοι Δ. Νόλλας και Χ. Πασσαδέος, Γεν. Γραμματέας και 'Αντιπρόεδρος, έκαναν δύο εισηγήσεις πάνω στα δύο θέματα.

Στό πρώτο, ο συν. Νόλλας, τόνισε τή μεγάλη σημασία του 4ου Πανσπουδαστικού Συνεδρίου, για τό 'Ελληνικό φοιτητικό κίνημα, τήν εξέλιξη των προπαρασκευαστικών εργασιών του, τό ρόλο τής συμμετοχής μας και τελικά τό προβλήματα που αντιμετωπίζουμε έ-μετες οι φοιτητές του έξωτερικού και ειδικά έμετες εδώ στο Παρίσι. Τήν εισηγήση ακολούθησε συζήτηση.

Σέ συνέχεια ακολούθησε ή εισηγήση, πάνω στο θέμα του 'Ελληνικού Περιπτερου. Ο συν. Πασσαδέος ανέπτυξε τό ιστορικό του άγώνα που έκαναν οι συνάδελφοι-ένοικοι, τήν συμβολήν του Συλλόγου σ' αυτόν τόν άγώνα και τόν αντιφοιτητικό ρόλο των 'Ελληνικών 'Αρχών. Στή συζήτηση που ακολούθησε, εξετάστηκαν οι δυνατότητες που υπάρχουν για νά έπιτευχθεί ή συνδιοίκηση 'Επιτροπής 'Ενοίκων και Διευθυντή.

Η Συνέλευση έπιφορτίσε τό Διοικ. Συμβούλιο, αφού έρθει σέ έπαφή με τήν 'Επιτροπή 'Ενοίκων, νά 'όργανώσει από κοινού, Γενική Συγκέντρωση των 'Ελλήνων φοιτητών, που θα εξετάσει και θα πάρει θέση σέ όλο τό ζήτημα, σχετικά με τά προβλήματα που παρουσιάζει ή σημερινή κατάσταση και γενικά νά έπιβάλει τά δίκαια αίτηματα των συναδέλφων, για τήν ομαλή λειτουργία του 'Ελληνικού Περιπτερου τής Πανεπιστημιούπολης.

Τήν συζήτηση ακολούθησε ένας πληροφοριακός άπολογισμός σχετικά με τήν περασμένη και μελλοντική δράση τού Συλλόγου ά'π'ό τόν πρόεδρο 'Ιερεμιάδη.

οοοοοοοοο

Ο σύλλογος έλαβε πρόσκληση από τό σύλλογο 'Ελλήνων Φοιτητών Δυτ. Βερολίνου, για τό Συνέδριο των Συλλόγων 'Ελλήνων Φοιτητών Δυτ. Εβρώπης.

οοοοοοοοο

Μετά από τήν παραίτηση του συν. Ν. Βερνίκου από μέλος του Διοικ. Συμβουλίου και μετά από τήν παραίτηση του συν. Παπαζαχαρίου από Γεν. Γραμματέας, τό Διοικητικό Συμβούλιο τής Ε.Π.Ε.Σ. έχει τήν παρακάτω σύνθεση:

Πρόεδρος.....'Ιερεμιάδης
'Αντιπρόεδρος.....Πασσαδέος
Γραμματέας.....Νόλλας
Ταμείας.....Πίκουλλα
Σύμβουλοι.....Παπαζαχαρίου
Κατσουρός
Βουλγαράκη

ΔΥΟ ΦΟΙΤΗΤΙΚΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑ
ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ
ΟΟΟΟΟΟ

ΜΠΕΖΑΝΣΟΝ

Στις 3, 4 και 5 του 'Απρίλη έγινε η 5^η Εξρωπαϊκή Φοιτητική Συνδιάσκεψη. Αυτή η προσπάθεια για το πλησίασμα όλων των Φοιτητών της Ευρώπης, ξεκινάει το 1959, όπου ύστερα από πρωτοβουλία των 'Εθνικών Φοιτητικών 'Ενώσεων Γαλλίας και Πολωνίας, έγινε η 1^η Συνδιάσκεψη στη Γαλλία; μετά στη Βαρσοβία κ.ο.κ.

Ο Γραμματέας της Ε.Π.Ε.Σ. αντιπροσώπευσε την "Ένωσή μας" στη Συνδιάσκεψη.

Η πρώτη μέρα αφιερώθηκε στο θέμα: Οικονομική και Πολιτική διαίρεση της Ευρώπης και οι Φοιτητές.

Με λύπη αναφέρθηκε το γεγονός τις διαίρεσης της Ευρώπης σε τρία Οικονομικά μπλοκ (Κοινή 'Αγορά, Ε.Φ.Τ.Α., Σοσιαλιστικές χώρες) και τονίστηκε ότι για να προλάβουμε και ένα βαθύτερο χώρισμα των Φοιτητών, πρέπει να έντεινουμε τη δράση μας και τις συναντήσεις μας. Περισσότερα κοινά συνέδρια, εκπαιδευτικά και περιηγητικά ταξείδια, σεμινάρια σπουδαστών του ίδιου κλάδου (π.χ. το Πανευρωπαϊκό Σεμινάριο των Φοιτητών Νομικής που οργανώνεται στη Βουδαπέστη φέτος το καλοκαίρι) κ.ά.

Τό θέμα της δευτέρας μέρας ήταν "ο Ρόλος του φοιτητή στη σημερινή κοινωνία". Από τις συζητήσεις φάνηκε καθαρά, πόσο έχει ξεπεραστεί η έννοια του "άπολιτικού" φοιτητή, του φοιτητή π'ο θ βρισκείται πάνω και έξω από τό κοινωνικό του περιβάλλον. Συζητήθηκε πλατειά, πώς και ποιές πρέπει να είναι οι αντιδράσεις του φοιτητή, πάνω στα διαφορετικά γεγονότα της καθημερινής ζωής.

Τήν τρίτη μέρα μελετήθηκε τό σύστημα ύποτροφιών στις διάφορες χώρες και τονίστηκαν οι οικονομικές δυσκολίες που αντιμετοπίζουν οι φοιτητές σε ώρισμένες χώρες.

Στήν τελική συνεδρίαση, έγινε προσπάθεια να πλατύνει η Προπαρασκευαστική 'Επιτροπή από περισσότερες Φοιτητικές 'Ενώσεις αλλά αντιμετώπισε τις αντιρρήσεις των Φοιτητικών 'Ενώσεων των Σκανδιναβικών Χωρών. Έτσι η Πανευρωπαϊκή Φοιτητική Συνδιάσκεψη, παραμένει στην παλιά Προπαρασκευαστική 'Επιτροπή.

οοο

ΝΤΙΖΟΝ

'Από τις 7 μέχρι τις 13 του 'Απρίλη, έγινε στη Ντιζον τό 52^ο Συνέδριο της 'Εθνικής Φοιτητικής 'Ενώσης Γαλλίας. Ή Ε.Π.Ε.Σ. έστειλε αντιπροσωπεία αποτελούμενη από τόν Πρόεδρο κ & ' τ ο Γραμματέα, οι όποιοι αντιπροσώπευαν και τή Δ.Ε.Σ.Π.Α. Τό συνέδριο παρακολούθησαν πολλοί αντιπρόσωποι 'Εθνικών Φοιτητικών 'Ενώσεων, καθώς κι' οι δύο διεθνείς Φοιτητικές 'Ενώσεις (Ι.Ου.Βε. και Σε.Ο.Βε.Ε.Σε.)

Οι εργασίες του συνεδρίου, που κράτησαν περισσότερο από μία βδομάδα για τόν λόγο ότι η συζήτηση πάνω στα διάφορα θέματα είχαν μακρά και διεξοδική, έγιναν στο κτίριο της Σχολής Θετικών 'Επιστημών της Πανεπιστημιούπολης της Ντιζον.

Οι διάφορες έπιτροπές (Πανεπιστημιακή, Συνδικαλισμού, Διεθνών Σχολών, Αθλητισμού και ψυχαγωγίας, κ.λ.π.) συζήτησαν και έπεξεργάστηκαν τά θέματα, πριν παρουσιαστούν στη Γεν. Συνέλευση, για έγκριση. Οι συνέδριοι έκτός απ'τά καθαρά οικονομικά, σπουδαστικά προβλήματα που συζήτησαν (οίκοι φοιτητών, ύποτροφίες,

κ.λ.π.), ζήτησαν ριζική αναθεώρηση των εκπαιδευτικών προγραμμάτων που τα κατάγγειλαν σαν αναχρονιστικά και ξεπερασμένα.

Στην επιτροπή Διεθνών Σχέσεων, ύστερα από την ανάλυση της κατάστασης της Παιδείας στην Ελλάδα και γενικότερα του φοιτητικού κινήματος, από πύξ αντιπροσώπους της Ε.Π.Ε.Σ., ή Εφ. Ζε. Ε.Ελ. (Γενική Ομοσπονδία Φοιτητών Ανθρωπιστικών Σπουδών) φήφισε μήνυμα χαιρετισμού και συμπαραστάσης προς τον αγωνιζόμενο φοιτητικό κόσμο της Ελλάδας. Η απόφαση πάρθηκε παμφησεί χωρίς καμιά φήφο "κατά" ή έστω "άποχή". Τονίστηκε ιδιαίτερα δέ, από τούς σνεδρους-δμιλητές, ή προσοχή που πρέπει να δώσει ή Ου.Εν.Ε.Εφ. στο σπουδαστικό πρόβλημα και κίνηση της Ελλάδας.

Τό κείμενο της απόφασης λέει:

"Τό 52^ο Συνέδριο της Ου.Εν.Ε.Εφ.

- 1).-Λαβαίνοντας ή δση τό δίκαιο των διεκδικήσεων των Έλλήνων Φοιτητών (και κυρίως την αξησιν του κουνδουλίου της Παιδείας από 6,8% σέ 15%)
- 2).-Λαβαίνοντας ή δση την βίαιη αντιμετώπιση των φοιτητικών διεκδικήσεων από την έστυνομία.
- 3).-Έκτιμόντας την πάλη που διεξάγουν οί δημοκρατικοί φοιτητές (ΔΑΣ 114) για την έγκαιβδρυση μιās πραγματικής Δημοκρατίας στην Ελλάδα.
- 4).-Έκφράζει την αγανάκτηση του για τίς μεθόδους των Έλληνικών Αρχών που αντιτίθενται, αυθαίρέτως στις νόμιμες και δημοκρατικές διεκδικήσεις των Έλλήνων φοιτητών.
- 5).-Χαιρετίζει τον αγώνα των Έλλήνων Φοιτητών.
- 6).-Χαιρετίζει τό 4^ο Πανσπουδαστικό Συνέδριο.

Ε.Π.Ε.Σ.

=====

ΔΙΑΔΙΔΑΣΤΕ ΤΗΝ " Ε Λ Λ Η Ν Ι Κ Η Π Α Ρ Ο Υ Σ Ι Α "

ΤΟ ΜΟΝΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΦΟΙΤΗΤΕΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΟΥ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΦΟΙΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ.

οοοοοοο

Η " Ε Λ Λ Η Ν Ι Κ Η Π Α Ρ Ο Υ Σ Ι Α " ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΑ

ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΟΥ ΚΑΘΕ ΦΟΙΤΗΤΗ ΚΑΙ ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΕΙ ΑΝΟΙΧΤΑ

ΚΑΙ ΑΝΕΠΙΦΥΛΑΧΤΑ ΤΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΟΥ.

οοοοοοο

'Η "ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑ" δέχεται κάθε συνεργασία, με τη φροντίδα να γίνει όσο είναι δυνατό, τό πιό αντιπροσωπευτικό Περιοδικό του Έλληνα φοιτητή στη Γαλλία και πιό γενικά στο Έξωτερικό.

οοοοοοο

Σ Υ Ν Α Δ Ε Λ Φ Ο Ι

. Η " Ε Λ Λ Η Ν Ι Κ Η Π Α Ρ Ο Υ Σ Ι Α " .

Ε Ι Ν Α Ι Τ Ο Π Ε Ρ Ι Ο Δ Ι Κ Ο Σ Α Σ

ΦΟΙΤΗΤΙΚΑ ΝΕΑ ΑΠ' ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ-ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Στις αρχές 'Απρίλη προκηρύσσεται διαγωνισμός άρθρων για τὸ 4^ο Πανσπουδαστικό Συνέδριο. Τὸν ἴδιο καιρὸ ἔχουμε ἐκλογές σὲ μιὰ σειρά ἀπὸ σχολές (Ίατρική, Νομική κ.τ.λ.) γιὰ κατάρτιση καινούργιων Συμβουλίων.

Στις 9 τοῦ 'Απρίλη, ἔχουμε τὴν πρώτη ἔστω καὶ περιορισμένη νίκη. Τὸ Ὑπουργεῖο παιδείας ὑπέγραψε διάταγμα γιὰ νέες θέσεις ἐπιμελητῶν, βοηθῶν καὶ προπαρασκευαστῶν στὰ Πανεπιστήμια Ἀθηνῶν, Θεσσαλονίκης καὶ Πολυτεχνεῖο.

Στις 11 τοῦ 'Απρίλη ἀρχίζουν οἱ πρώτες ἀντιδράσεις καὶ δυσκολίες ἀπὸ μέρος τῶν Ἀρχῶν ἀπέναντι στὸ Συνέδριο.

Ὁ κ. Κασσιμάτης ἀρνεῖται νὰ δεχτεῖ τὸ Προεδρεῖο τῆς Προπαρασκευαστικῆς Ἐπιτροπῆς. Ὁ Γενικός Διευθυντής τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας ἐξηγεῖ τοὺς λόγους τῆς ἀρνήσεως τοῦ Ὑπουργοῦ μὲ τὰ δικαιολογητικὰ, μὴ ἀντιπροσώπευσης ὅλου τοῦ φοιτητικοῦ κῶσμου στὸ 4^ο Συνέδριο καὶ ὅτι ἂν παραστεῖ στις ἐργασίες του θὰ "κομματιστεῖ". Οἰκονομικὴ βοήθεια γιὰ τὸ συνέδριο δὲν θὰ δοθεῖ ἐπειδὴ τὸ Ὑπουργεῖο ἀντιμετωπίζει οἰκονομικὲς δυσκολίες. (Γιὰ τὸ περιβόητο 3^ο Πανσπουδαστικὸ εἶχαν δοθεῖ 80.000 ρ.).

Δέκα μέρες πρὶν τὸ Συνέδριο, βρισκόμαστε σὲ μιὰ ὀλοφάνερη προσπάθεια τορπιλισμοῦ.

Πρέπει νὰ βρεθοῦν 150.000 ρ. μέσα σ' αὐτὸ τὸ διάστημα. Τὸ σύνθημα ποὺ ρίχνεται εἶναι: 1 δραχμὴ γιὰ κάθε ὑπογραφή στὸ Δημοφίλισμα τοῦ 15%. Ὁ ἔρανος ποὺ ἀκολουθεῖ γιὰ τὴν πραγματοποίηση τοῦ Συνεδρίου βεβαιεῖ πάλι πλατεῖα, τὴν λαϊκὴ ὑποστήριξη.

Παρ' ὅλες τὶς δυσκολίες προχωροῦν οἱ συνάδελφοι στις ἐκλογές τῶν ἀντιπροσώπων, ταχτικῶν καὶ ἀναπληρωματικῶν, ἀπὸ τὶς διαφορὰς Σχολές, γιὰ τὸ Συνέδριο.

Συνεχίζεται ἡ οἰκονομικὴ εἰσφορά καὶ μέχρι τὶς 20 τοῦ 'Απρίλη, μαζεύονται 106.000 ρ.

ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Γιὰ τὴν καλλίτερη ἀνάλυση καὶ ἐξέταση τῶν προβλημάτων ποὺ μπαίνουν ὠρίστηκαν 5 ἐπιτροπές ποὺ θὰ ἀσχοληθοῦν μὲ τὰ θέματα:

- 1). Οἰκονομικὰ προβλήματα στὴν ἀνώτατη ἐκπαίδευση.
- 2). Ἐπιστημονικὴ στάθμη-περιεχόμενο σπουδῶν-αὐτοτέλεια τῶν Ἰδρυμάτων καὶ ἀκαδημαϊκὲς ἐλευθερίες.
- 3). Πνευματικὴ, καλλιτεχνικὴ, ψυχαγωγικὴ, ἀθλητικὴ κίνηση καὶ τῦπος τῆς σπουδάζουσας νεολαίας.
- 4). Κοινωνικὴ ἀπορρόφηση τῶν πτυχιούχων, Ἀνωτάτων σχολῶν.
- 5). Σπουδαστικὸ κίνημα, ὀργανωτικὰ προβλήματα, ἄμεση ἐπιδίωξη καὶ εὐρύτερες προοπτικές.

ΕΞΕΣΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΙΕΣ ΣΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

Παρακολουθήσαν τὶς ἐργασίες τοῦ συνεδρίου φοιτητές-ἀντιπρόσωποι ἀπὸ τὶς δύο διεθνεῖς σπουδαστικὲς ὀργανώσεις, Σε.Ο.Ες. Ε.Σε. καὶ Ι.Ου.Ες. Ἐπίσης πῆραν μέρος ἡ Ου.Εν.Ε.Εφ.οί, Ἐθνικὲς

Φοιτητικές Ένώσεις Ρουμανίας, Βουλγαρίας, Τσεχοσλοβακίας, Η. Π. Α. Δυτικής Γερμανίας, Ουγγαρίας, Πολωνίας, Ε. Σ. Σ. Δ. ή Ομοσπονδία Έλληνικών Φοιτητικών Συλλόγων Δυτ. Γερμανίας, ή Ένωση Κυπρίων Φοιτητών, ή Ένωση Έλλήνων Φοιτητών Λονδίνου και ή Έ ν ω σ η Σπουδαστών Παρισίων (Ε. Π. Σ. Σ.).

Ο ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ ΤΗΣ ΔΙΡΗΝΗΣ

Από τον Σύλλογο Νέων για την Ειρήνη και τον Αποκλισμό "Μπέρτραντ Ράσσελ", είχε προγραμματιστεί για τις 21 του Απριλίου, πορεία μέχρι τον Μαραθώνα, έναντι των πυρηνικών δυνάμεων και του έξοπλισμού. Ο Σύλλογος, που από την αρχή βρισκόταν σε επικοινωνία και σχέσεις με την Επιτροπή των 100 και τις άνω τριεπίστοιχες οργανώσεις του εξωτερικού, κάλεσε τον Έλληνα λαό στην σπουδαία νεολαία και νέες αντιπροσωπείες, να ενώσουν τις φωνές διαμαρτυρίας τους έναντι του κινδύνου εφάνισμού της ανθρωπότητας.

Οι Αρχές απαγόρεψαν την πορεία, με τις δικαιολογίες των "επικινδύνων στοιχείων", των "έξωθεν υποκινήσεων" και της "διασαλεύσεως της δημοσίας τάξεως".

Από το Σάββατο 20 του Απριλίου, το λεκανοπέδιο Αττικής το κατέλαβαν μονάδες Στρατού, Αστυνομίας και Χωροφυλακής.

Την Κυριακή 21 του Απριλίου, πολλός κόσμος ξεκίνησε για να φτάσει στο Μαραθώνα. Ανάμεσα σ' αυτούς, καλλιτέχνες, ηθοποιοί, επιστήμονες, σπουδαστές, ξένοι αντικρῶσοι και ο Γραμματέας του Λόρδου Ράσσελ, κ. Πάτ-Πότλ.

Συνελήφθησαν 2.000 άτομα, μεταξύ των οποίων ο μουσικός Θεοδωράκης, οι ηθοποιοί Αλεξανδράκης και Γεωργούλη, ο καλλιτέχνης Αργυράκης, ο Γλέζος και ο Πρόεδρος του Συλλόγου "Μ. Ράσσελ" κ. Περιστέρης.

Στον τόμβο καθήρθωσαν να φτάσουν, μόνο μερικοί κι' ανάμεσα σ' αυτούς ο βουλευτής κ. Λαμπράκης.

Συνέπεια των διαφόρων συλλήψεων και συγκρούσεων ήταν 300 τραυματίες. Καρροκτηριστική είναι η περίπτωση του κ. Γ. Κανταλόβα που έσπασε το χέρι του.

Ο Γραμματέας του Λόρδου Ράσσελ κ. Πάτ-Πότλ, όταν έφτασε στο Λονδίνο, δήλωσε στους δημοσιογράφους ότι δάρθηκε και δέχτηκε κλωτσιές στο πρόσωπο και στο στομάχι. Επίσης άλλοι Βρετανοί ανέφεραν ότι μύλις έφτασαν στην Αθήνα κρόβηθηκαν, γιατί έμαθαν ότι "οι άφιχθέντες Βρετανοί διά την πορείαν καταζητούνται".

Ν Ε Α Α Π Ο Τ Η Γ Ε Ρ Μ Α Ν Ι Α

οοοοοοοοο

ΑΥΘΑΙΡΕΣΙΑ ΣΕ ΒΑΡΟΣ ΕΛΛΗΝΑ ΦΟΙΤΗΤΗ

Στά τέλη του Μάρτη, ο Έλληνας σπουδαστής του Πανεπιστημίου Αμβούργου, Πέτρος Κουνελάκης, διώχτηκε από τις Γερμανικές αρχές, σαν ανεπιθύμητος. Παρ' όλο που δεν δόθηκε επίσημα εξήγηση για την απέλασή του, είναι κατανοητό ότι ήταν ένα μέτρο άκοναντι σ' ένα συνειδητό φοιτητή-συνδικαλιστή, που υποστήριξε το κίνημα του 1956 και που στο τελευταίο συνέδριο της Ου. Ντε. Σ. (Έθν. Φοιτ. Έν. Γερμανίας) υποστήριξε το Φοιτ. Έλλ. Κίνημα.

Η Ε. Π. Σ. Σ. έστειλε άμέσως τηλεγράφημα διαμαρτυρίας στις Γερμανικές Αρχές και αντίγραφό του στο Σβλ. Έλλ. Φοιτητών Αμβούργου.

η αληθινή σημασία του σπορ

Τό σπόρ έχει καταλάβει στη σύγχρονη ζωή των ατόμων και των κοινωνικών συνόλων μία θέση σπουδαιότητα που κανείς πλέον δεν σκέπτεται να αμφισβητήσει. Τό συναντά κανείς παντού. Δεν υπάρχει χώρα όπου να μην έχει γίνει μία από τις προτιμώμενες δραστηριότητες της νεότητας και συχνάως τό εύνοούμενο θέαμα του πλήθους. Είναι επίσης τό προτεινόμενο από τους παιδαγωγούς μέσον αγωγής διά τόν σχηματισμόν της προσωπικότητας τῷ ατόμου και ειδικότερον διά τήν ανάπτυξιν του χαρακτήρος, είναι τό μέσον που χρησιμοποιούν οί κυβερνώντες διά τήν καλλιέργεια της ενεργητικότητας και διά τό ξύπνημα του αγωνιστικού πνεύματος. Είναι τέλος ένα σπουδαίο μέσον διά τό πλησίασμα και τήν συμφιλίωση των λαών διότι χάρη σ'αυτό εξαφανίζονται οί διαφορές των συνόρων, των γλωσσών, των φυλών καθώς και τό μίσος και ή δυσπιστία. Είναι μία αισιόδοξη κοινωνική εκδήλωση μιας αληθινής κοινωνικής ζωής.

Αλλά τί είναι σπόρ; Ποιό είναι τό αληθινό του νόημα και ή σημασία του; Είναι εξαιρετικά δύσκολο να δοθη ένας ακριβής ορισμός. Διαφορετική έξ άλλου υπήρξε ή σημασία του στα διάφορα στάδια της εξέλιξέως του διότι διαφορετική υπήρξε εκάστοτε ή αντίληψη περί αγωγής και, γενικώτερον, ή φιλοσοφία της ζωής. Διά να προσδιορισθ ή έννοια του σπορ θα πρέπει να γίνει μία αναδρομή στην ιστορία του δηλ. στη γέννησή του, τήν ανάπτυξή του, τήν παρακμή και τήν αναγέννησή του. Κατ'αυτό τόν τρόπο είναι δυνατή ή εξαγωγή χρήσιμων συμπερασμάτων ως πρός τήν επίδραση που άσκησε στα άτομα και στις κοινωνίες που τό έχρησιμοποίησαν. Άλλ' αυτό τό έργο πολύ μεγάλο είναι και ξεπερνά κατά πολύ τά στενά πλαίσια ενός άρθρου. Έν πάσει περιπτώσει θα αναφερθούν οί γνώμες διακεκριμένων ειδικών και θα επιχειρηθ ή μία σύντομη ανάπτυξη των σπουδαιότερων στοιχείων που χαρακτηρίζουν τό σπόρ εις τρόπον ώστε να κατανοηθ ή, κατά τό δυνατόν, ή αληθινή του σημασία.

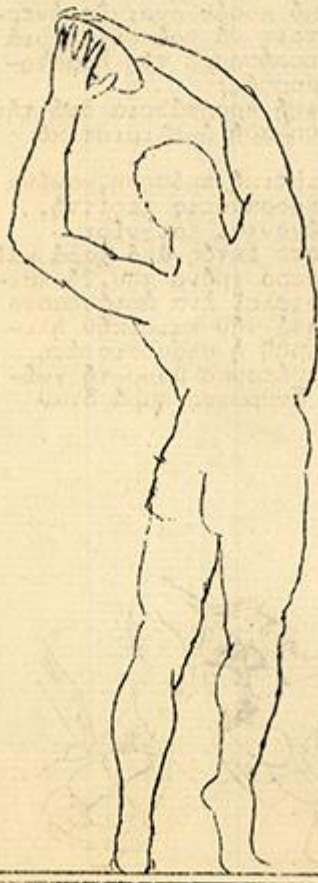
Κατά τόν Χέμπερτ "σπόρ είναι κάθε είδους φυσική άσκησης ή δραστηριότης που έχει ως σκοπόν τήν πραγματοποίησιν μιας επίδοσης και της όποιας (άσκήσεως) ή εκτέλεσις στηρίζεται επί της ιδέας του άγώνος έναντιόν ενός προσδιορισμένου σημείου, μιας απόστασεως, μιας διαρκείας, ενός ζωού, ενός αντιπάλου και, κατ'επέκτασιν, έναντιόν του ίδιου μας του έαυτού".

Κατά τήν Κομπερτέν, τόν αναμορφωτήν του νεωτέρου δλυμπισμοῦ, "σπόρ είναι έκουσία και συστηματική καλλιέργεια της έντόνου μυϊκής άσκήσεως στηριγμένης επί της επίθυμίας της προόδου και δυναμένης να φθάση μέχρι τόν κίνδυνον".

Και κατά τό λεξικόν Λαρούς που μεταφράζει τήν σύγχρονη γυμμη"σπόρ είναι φυσικαί άσκήσεις και παιχνίδια μεθοδικώς εφαρμοσμένα με σκοπόν όχι μόνον τήν σωματικήν εξέλιξιν του ατόμου, αλλά έξ ύσου τήν αγωγήν του πνεύματος του όπολου κυρίως τείνουν να αναπτύξουν τάς ιδιότητας της ενεργητικότητας, της καρτερίας και της αποφασιστικότητας".

Περισσότερον σαφής, κυρίως από παιδαγωγικής άπόφωας, είναι ό

τελευταίος όρισμός, αλλά και αυτός δεν είναι έντελώς πλήρης. Πράγματι τό σπόρ, διά τής δράσεως εις τήν όποίαν υποβάλλει τό άτομο συμβάλλει εις τήν ανάπτυξη των ψυχικών του δυνάμεων όπως τής θελήσεως, τής αυτοκυριαρχίας, τής υπομονής, του θάρρους, τής αποφασιστικότητας κ.ά., συμβάλλοντας έτσι εις τήν δημιουργίαν του χαρακτήρος, εκτός βεβαίως από τά σωματικά προσόντα που καθ' έξοχόν καλλιεργούνται διά του σπόρ. Τό άτομο όμως μέ όλα αυτά τά προσόντα, σωματικά και ψυχικά, δεν είναι υποχρεωτικώς επιρρεπές νά τά χρησιμοποιεί άνέλוגα μέ τους νόμους τής τιμιότητος, τής εύπρεπειας και γενικώς τής ήθικης. Μόνο ή παρουσία στο άτομο ενός ήθικου νόμου και ή συνήθεια νά συμμορφώνεται σ' αυτόν μπορεί νά τό υποχρεώσει προς τόυτό. Τό σπόρ όμως διέπεται από κανονισμούς προς τους όποιους συμμορφώνεται τό άτομο εκδηλώνοντας έτσι τή δράση του μέσα σέ πλαίσια νόμιμα και ήθικά. Κατά συνέπεια κάθε άθλητική δραστηριότης που στερείται ήθικης κατευθύνσεως δεν είναι παρά μία καρικατούρα του σπόρ. Προκειμένου λοιπόν νά γίνεται λόγος διά τό

σπόρ πρέπει άπαραιτήτως νά αναφέρονται οι ήθικες αρχές που πρέπει νά κυριαρχούν σέ όλες τες εκδηλώσεις του άτόμου που τό άσκει. Καί αυτή άκριβώς ή ήθική αξία του σπόρ τό καθιστά άνθρωπιστικό και του έξασφαλίζει τήν θέση ως μέσου άγωγής. Τό σπόρ δεν αξίζει τίποτα αυτό καθ' έαυτό. Αξίζει διότι γίνεται μέσον νά κάνει τον άνθρωπο περισσότερο άνθρωπο.

Τό σπόρ δεν είναι παρά ένα μέσον άγωγής και μόνο από αυτή τήν άποψη έχει αξία. Αποτελεί ένα από τά σπουδαιότερα και τά πολυτιμότερα στοιχεία τής σωματικής άγωγής, αλλά δεν είναι τό μοναδικό. Οι σκοποι του σπόρ ύπηρετούν άμεσα τους σκοπούς τής σωματικής άγωγής καθώς επίσης οι σκοποι αυτής ύπηρετούν τους γενικούς σκοπούς τής άγωγής. Κάθε άλλη θεώρηση έξω από τά πλαίσια του συστήματος τής σωματικής άγωγής είναι ματαία και επίζημιος.

Άλλά ποια είναι τά στοιχεία (εκτός βεβαίως τής ήθικης προϋποθέσεως) που χαρακτηρίζουν τό σπόρ από κάθε άλλη φυσική δραστηριότητα;

Κατ' αρχήν τό σπόρ προϋποθέτει μία έντονη φυσική δραστηριότητα. Πράγματι από τήν έκταση τής καταβαλομένης προσπάθειας μπορεί κανείς νά εκτιμήσει αν ή μία ή ή άλλη φυσική άσκηση όφείλει νά θεωρείται ως σπόρ. Η ίδια φυσική άσκηση ή δραστηριότης μπορεί άλλοτε νά έχει και άλλοτε νά γάνει τήν έννοια του σπόρ άνέλוגα μέ τήν ένταση τής. Δεν είναι διόλου δύσκολο νά έννοήσει κανείς τήν

διαφορά που υπάρχει μεταξύ ενός απλού περιπάτου με πόδηλατο και του σπέρ της ποδηλασίας, μεταξύ ενός φιλικού οικογενειακού παιχνιδιού τένις στο δημόσιο πάρκο και ενός αγώνος τένις ή, ακόμη, μεταξύ μιας κοσμικής διαμονής σε κέντρο χειμερινών σπέρ κατά τη Σαββατοκύριακο και μιας κόρσας σκι. Είναι εν τούτοις δύσκολο να προσδιορισθεί από ποιόν ακριβώς σημείο μία φυσική άσκηση είναι σπέρ ως προς την έντασή της. 'Εν πάσει περιπτώσει τὸ σπέρ όφείλει να υποβάλει τὸ άτομο σε μία έντονη μυϊκή προσπάθεια και όχι εσθιαϊκά ή από ανάγκη, αλλά συχνά και συστηματικά.

Τὸ γεγονός ότι τὸ σπέρ απαιτεῖ μία έντονη μυϊκή προσπάθεια, δέν αρκεί. Τὸ άτομο και σε άλλες εκδηλώσεις του καταβάλλει ένα σημαντικό ποσόν φυσικής ενέργειας χωρίς εν τούτοις να πρόκειται διά σπέρ. Μποροῦμε να θεωρήσουμε τίς δραστη-

ριότητες του ανθρώπου κάτω από δύο κύριες μορφές:

α) 'Εκείνες που απαιτοῦν μία υποχρεωτική προσπάθεια διά τήν καθαρή ικανοποίηση μιας ανάγκης, που έχουν δηλαδή όφελιμιστικό σκοπό και λέγονται εργασία και

β) εκείνες που δέν έχουν καμία όφελιμιστική πρόθεση, κανένα όλικό συμφέρον και που θεωροῦνται σαν μία προσπάθεια περιττή, σαν ένα είδος ζωικής πολυτελείας και που λέγονται παιχνίδι.

Πράγματι τὸ παιχνίδι δέν παράγει τίποτε εκτός από χαρά και ὁ άνθρωπος επιδιώκεται σ' αὐτό κατά τόν ελεύθερο χρόνο του. Τὸ παιχνίδι στήν ποιὸν απλή και άγνή μορφή του αποτελεί ένα διάσπαστο στοιχείο τῆς ανθρώπινης φύσεως και ἰδίως κατά τήν παιδικήν ηλικία. Δέν είναι τῆς παρουσίας στιγμής να αναφερθῆ ή σπουδαιότητα σημασία του παιχνιδιού διά τόν άνθρωπο. Παραθέτομε μόνο τή γνώμη του Σίλλερ "ὁ άνθρωπος δέν είναι έντελῶς άνθρωπος παρά όταν παίζει" δηλ. τότε μπορείς να τόν παίρνεις στά σοβαρά. Και διά τόν

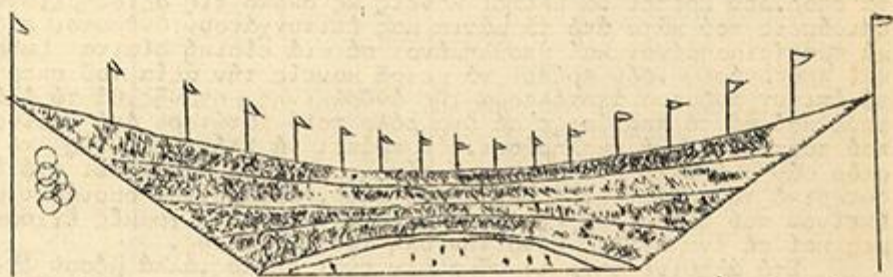
'Σπίνα "τά παιχνίδια αποτελοῦν τὸ απαραίτητο μέσον τῆς έμποδίσσεως τῆς κοινωνικής παρακμής". Τὸ σπέρ περιέχει τὸ στοιχείον του παιχνιδιού εις τέτοιο βαθμό ὥστε να θεωρεῖται σαν μία εξελιγμένη μορφή παιχνιδιού, σαν "ένα αγωνιστικό παιχνίδι". 'Ετσι όχι μόνο τὸ σπέρ διαφέρει από τήν εργασία, αλλά είναι ἐπι διαμέτρου αντίθετο προς αὐτήν. Διά τόν Γκασέτ "οἱ δραστηριότητες τῶν σπέρ θεωροῦνται σαν μία προσπάθεια πρωταρχική και δημιουργική; ή ποιὸ σπουδαία, ή ποιὸ εδγενική... και δέν υπάρχει μάλιστα από τήν καθ' αὐτό ζωή παρά ή ζωή σε ζποψη άθλητική, τὸ υπόλοιπον δέν είναι

σχετικώς, παρά μηχανοποίηση, ρουτίνα και μια άπλη λειτουργία". Το γεγονός μόνο να ζητά κανείς από το σπόρ να μην είναι παρά μια πηγή χαράς, μια ευχάριστη απασχόληση του ελεύθερου χρόνου, δεν θα ελάττωνε διόλου την σπουδαιότητά του, άλλ' αντιθέτως. Ο Κιέρρ γράφει στην ιστορία της ανθρωπότητας "μπορεί να λεχθή πως η ιστορία των ανθρωπίνων κοινωνιών είναι η ιστορία του χρόνου της ελευθέρως απασχολήσεώς των, της κατανομής του στις κοινωνικές τάξεις, της χρησιμοποίησός του".

Το σπόρ κλόσω καθώς είναι σε κροσόντα παιχνιδιού διεκδικεί και καταλαμβάνει όλο και ποιο σπουδαία θέση στην εκπαίδευση έξ αιτίας της ανεκτίμητης παιδαγωγικής του αξίας.

Έχοντας υιοθετήσει τις προϋποθέσεις του παιχνιδιού και της έντονου φυσικής δραστηριότητας το σπόρ όφειλει να προσθέσει την ιδέα της πάλης, του αγώνος. Είναι η ικανοποίησης και γενεσις (ιδιαιτούσα) που προμηθεύει τον αγώνα έναντι μιας δυσκολίας ή όποια άποτελεί τον καθαρό χαρακτήρα του σπόρ (Κλαπαρέντ). Είναι η έμφυτη τάση του ανθρώπου να ζητά την υπεροχή, την νίκη. Η επίθυμια να ξεπεράσει τους άλλους είναι ένας σπουδαιότατος παράγων του σπόρ ο όποτος το διακρίνει από το άπλο παιχνίδι. Αύτός ο ά-

γών του άτόμου επιχειρείται έναντι του χρόνου, της άποστάσεως ή της βαρύτητος (όταν τρέχει, ρίπτει ή κηδά), έναντι στοιχείων (όταν κολυμβά ή άναρριχάται), έναντι ενός αντίπαλου (στά σπόρ πάλης, μπόξ και στα ομαδικά σπόρ όπως ποδόσφαιρο, μπάσκετ κλπ.), έναντι ενός προσδιορισμένου σημείου (σικοποβολή), έναντι τέλος του ίδιου του του έαυτού όταν όφειλει να θριαμβεύσει επί της άδυναμίας ή της όηλειας του.

Χωρίς να άποφεύγει τις δυσκολίες το άτομο στο σπόρ τις έπιζητεί και τις προκαλεί. Χωρίς αυτή την σταθερή φροντίδα του αγώνος δεν υπάρχει, δεν μπορεί να υπάρχει σπόρ. Ο Κουμπερτέν φθάνει άδμμη πιό ά μακρυνά "...καλλιέργεια της έντονου μυϊκής άσκήσεως... και δυναμένης να φθάσει μέχρι τον κίνδυνο". Βεβαίως το επικίνδυνο δεν χαρακτηρίζει άποχρωτικώς το σπόρ, άλλα πολλάκις το άτομο φθάνει μέχρι εκεί όταν άσκει το σπόρ. Έξ άλλου θά ήταν μάταιο και άστεγο να άπαιτούμε την καλλιέργεια του θάρρους, της θελήσεως, της άντοχής, του ριφοκινδύνου κλπ. χωρίς να προσφύγουμε εκεί όπου εύρίσκονται οι ιδιότητες αυτές.

Ένα επίσης άναπόσπαστο και σπουδαίο στοιχείο του σπόρ είναι η προετοιμασία, η προπόνηση. Το άτομο που επιδιόεται εις τά σπόρ έχει άνάγκη μιας προσεκτικής και συστηματικής προπονήσεως

ή όποια εξασφαλίζει στις κινήσεις του την ποιό χρησιμη και οικονομική κατανάλωση φυσικής ενεργείας, αλλά, σε δεδομένη στιγμή, την όλική θυσία του έαυτού του. Αύτή ή ανάγκη της προπονήσεως στό σπόρ τό διακρίνει από τό παιχνίδι στην άπλή μορφή του.

Απαιτώντας από μία φυσική δραστηριότητα, διά νά την παραδεχθούμε ως σπόρ, την ένωση των τριών αυτών στοιχείων: παιχνίδι, άγών, έντονη φυσική προσπάθεια, φθάνουμε νά επιτύχουμε από την λέξη σπόρ μία έννοια άκριτά προσδιορισμένη και συγχρόνως ευγενική. Σε σπάνιες εκδηλώσεις του ό άνθρωπος χαρακτηρίζεται από την περιφρόνηση του ύλικού συμφέροντος και την επιθυμία του ίδεσθούς-άλλοι θά έλεγαν του άνωφελοϋς-κάτω από όλες τις μορφές που όνειρεύεται ό άνθρωπος των σπόρ στην ανθρωπότητα.

Τά αλήθη παρακολουθώντας τους άγώνες ένθουσιάζονται και συγκινοϋνται μέ την κατάρριψη των ρεκόρ που μέχρι τότε έπίστευαν πως εύρισκονται σε μία κορυφή άπρόσιτη, στά όρια της ανθρωπίνης δυνάμεως και άντοχής. Στα όμαδικά έπίσης σπόρ θαυμάζουν τους έπιτήδειους συνδυασμούς μιας τακτικής που είναι διαφορετική κάθε φορά από τις νικηφόρες τακτικές της παραμονής. Αλλά τά εξαιρετικά αποτελέσματα, τά ρεκόρ, ή ανακάλυψη της τεχνικής δέν πρέπει νά θεωροϋνται ως λιθία λίθος πάνω στην όποια δοκιμάζονται τά σπόρ. Δέν πρέπει νά βλέπει κανείς ως σκοπό τις αξιοσημείωτες επιδόσεις που κάτω από τά μάτια μας επιτυγχάνουν άνθρωποι ειδικά προετοιμασμένοι και ύποβλημένοι σε μία ειδική δίαιτα ζωής και προπονήσεως. Δέν πρέπει νά μετρά κανείς την αξία του σπόρ μέ τό επιτυγχανόμενο αποτέλεσμα της ανθρώπινης μηχανής. Θά τό έλάτωνα και θά τό περιόριζε σε ένα ρόλο πολύ κατώτερο από εκείνο που προτίθεται νά εκπληρώσει. Δέν πρέπει νά βλέπει κανείς τό σπόρ σαν μία άπλή ενέργεια του σώματος. Πρέπει νά βλέπει στό έσωτερικό του σώματος. Νά βλέπει τό όλον. Διαφορετικά όμοιάζει μέ εκείνον που βλέπει σε ένα ζωγραφικό κίνακα μόνο γραμμές έγχρωμες και σε ένα έγαλμα μόνο την ύλη του αγάλματος.

Στό αλήθινό σπόρ τό σώμα δέν είναι σκοπός, αλλά μέσον εκφράσεως. Είναι τό όργανο που χρησιμοποιεί ή ψυχή διά νά μετρήσει και νά φθάσει ό,τι της άρμόζει και ό,τι βρίσκεται στά όρια που μάς είναι καθωρισμένα. Έτσι εξηγείται τό ότι "όλοι τρέχουν στό στίβο ενώ ένας νικά", και τά ρεκόρ μπορούν ανατάπανστα έτσι νά βελτιώνονται μέ αντάλλαγμα κόπων και μόχθων και μέ κίνδυνο της ίδιας της ζωής άκόρη. Έτσι, τέλος, σώμα και ψυχή, άδιάσπαστα ένωμένα, ακολουθούν την πραγματοποίηση του αλώνιου όνειρου του ανθρώπου προς τό "Citius, Fortius, Altius" "(πιο γρήγορα, πιο δυνατά, πιο ψηλά).

Παν. Ηπελίτσος

"ΦΙΛΟΣ Ο ΠΛΑΤΩΝ..."

Στήν κλασσική ερώτηση "και τί νά σᾶς γράψω γιά τό περιοδικό", ἤλθε ἡ ὄχι λιγώτερο κλασσική ἀπάντηση"...μά, κάτι γιά τή ζωγραφική...". Εἶα γιὰτί δέν μοῦ ζητοῦσαν καλλίτερα νά γράψω γιά τά μυστήρια τῆς ἀντιματιέρας, γιά τήν πιθανότητα ὑπαρξῆς ζωῆς στό πλανητικό μας σύστημα, γιὰτί... γιὰτί...

Πάντα οἱ "ὄμιλλες" πάνω στή ζωγραφική, μοῦ ἔδιναν τήν ἐντύπωση τῶν "ἐπιτελικῶν συνεδριάσεων" τοῦ Ζαχαράτου, ὅπου κακογερασμένα, κακόχυμα κι ἀποξηραμένα γερόντια, ἐκδικιόντουσαν τήν ἀχάριστη ζωῆ που ἔζησαν, προσφέροντας στούς ἑαυτούς τους, πάνω στά μάρμαρα τῶν τραπέζιων τοῦ πάλαι ποτέ ἱστορικοῦ καφενεῖου, τήν ψευδαίσθηση τῆς ὁράσης, κρῶζοντας βραχνά, ἐνῶ σχεδίαζαν τά "σωστά" τόξα τῆς ἐπίθεσης. Καί πάντα οἱ θλιβερές αὐτές κουκουβάγιες, διαφεύδονταν ἀπ' τή ζωῆ, ἀπό τή ὁράση, ἀπό τή ζωντανή ἰκμάδα.

Καί ποιός δέν ἔχει διαβάσει, καί τί δέν ἔχει γραφτεῖ "γιά τή ζωγραφική"...

Καί κατάτι ὄλα αὐτά ἐμπόδισαν ἢ διευκόλυναν τίς ἀλλεπάλληλες χρωματικές ἐκρήξεις που ὁροθέτησαν τήν ἐποχή μας;

Καί τό περίφημο "κοινό"-ἀόστηρά μεταξύ μας-δίνει ἄραγε μιάς πεντάρας σημασία στίς φραστικές πιρουνέτες τῶν διάφορων αἰσθητικῶν; Ἢ ἄραγε τοῦς πιστεύει σάν τό εὐαγγέλιο, ὄλο κάνοντας πῶς δέν τοῦς λογαριάζει; Γιά νά μή θιζοῦμε τό ἄλλο ζήτημα: τό "κοινό" ποιοί; πόσοι; πῶς; ἀπό ποῦ καί γιὰτί;... καί... καί... καί...

Τό πιό σοφὸ παραμῦθι εἶναι ὁ γυμνός βασιλεὺς τοῦ "Ἀντηρσεν". "Ὅλες οἱ περιπέτειες, οἱ κῆποι καί οἱ κορδακισμοί τῆς Αἰσθητικῆς (μὲ κεφαλαῖο Α, παρακαλῶ) εἶναι ἐκεῖ μέσα. Τό κακό εἶναι ὅτι αὐτό τό παραμῦθι εἶναι... παραμῦθι.

Τό κακό εἶναι ὅτι δῶστυχος ὁ καλλιτέχνης (γιὰτί καλή καί ἄγια "ἡ ζωγραφική", μὰ ὑπάρχει "ἀναγκαῖον κακόν", κι ὁ καλλιτέχνης...), ὁ δῶστυχος ὁ καλλιτέχνης λοιπόν ἢ πεθαίνει ἀπό πείνα, ὅπως ὁ Τριανταφυλλίδης, ἐν πλήρει Ἑλλάδι τοῦ 1955 ἢ ἀπό γηραιά, ὅπως ὁ Νπουζιάνης, μὴν ἀφήνοντας πεντάρα τσοκιστή ἢ ἀπὸ κακιά ἀρώστεια, ὅπως πρόσφατα ὁ Κυταράκης. Τό κακό εἶναι ὅτι ὁ δῶστυχος ὁ καλλιτέχνης ζεῖ, ὑπάρχει, κινεῖται ἀνάμεσά μας καί ἐνῶ οἱ ἄλλοι "μιλᾶνε γιά ζωγραφική", αὐτός παθιάζεται γιά τή ζωγραφική. Ἄλλος μόνο πνευματικά, ἄλλος καί πνευματικά καί ὕλινά. Ὄταν δέν δίνει ἀπότομο τέλος στή ζωῆ του, γιὰτί κακονόμισε γιά μιά στιγμή, πῶς οἱ ἄνθρωποι δέν τὸν ἀγαποῦν ἢ ὅταν δέν ἀναζητεῖ σέ τεχνητοῦς παράδεισους τήν πραγμάτωση τοῦ μεγάλου του ὄνειρου, πού, δυστυχῆ του, εἶναι δίπλα του καί δέν τό πῆρε εἰδηση, ζητώντας το κεῖ που δέν ὑπάρχει... ὅταν... ὅταν...

Καλλίτερα νά σέ καταδικάσει ἡ ζωῆ νά καταπνίξεις φλόγες καί σπαθιά στά τσίρκολα, παρά νά σοῦ ζητοῦν νά γράφεις "γιά τή ζωγραφική".

Καλά... καί τὰ μεγάλα λόγια; "οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι", "οἱ μεταμορφώσεις τῆς Τέχνης σέ πανανθρώπινη ἐκφραση κλπ κλπ" ἢ ἀκόμη "ἡ πρωτοτυπία τῆς προβολῆς τοῦ ἐσωτερικοῦ προβληματισμοῦ σέ καινούργια ἐπίπεδα", αὐτά τὰ χιλιόμετρα λέξεων, φράσεων, αὐτός ὁ Ἀκάθιστος Ἕμνος μιάς ἀμανεδοειδοῦς καί ἀτελεύτητης ἀμπελοφιλοσοφίας, ὄλα αὐτά... τίποτα; Σέ τίποτα δέν βοηθᾶνε; Ἄν πάρουμε

κάτι, κίνα ουδ μετράκια, μικρά, δέν γίνεται, δέν βγαίνει κανένα άρθρίδιο "για τή ζωγραφική";

Μά τέλος πάντων, κουντεθουμε νά πώμε για καφεδάκι και κουβεντίτσα στόν "Άρη, ή "Ερώπη" από δω, ή "Κοινή Άγορά" από κεϊ, δ διαβολος κι δ τρίβολος από παντού, και τίποτα "για τή ζωγραφική"; Ούτε ένα άρθράκι τόσο διά;

Μά τί συμβαίνει τέλος πάντων; Μήπως δ Ροϊδης τά έξηγεϊ καλύτερα από τόν "Αντερσεν; ή ήπως... καλά, δ Χέρμπερτ Ρήντ, δ Λιονέλλο Βεντούρι, δ Ζερβός, δ Παπανούτσος, δ Προκοπίου(νίδς), ή Βακαλό,.. (ή έστω κι δ Ναμάκης), όλοι αύτοι;;;

Μά τί νά κάνουν... "Αίσθητικοί" είναι... όντας μπροστά σέ άφηρημένη ζωγραφική, προσπαθούν "έρμηνευόντας" την, νά τήν κάνουν νά "σημαίνει" και όντας μπροστά σέ παραστατική ζωγραφική, φάχνουν τό "άφηρημένο" μήνυμά της. "Όχι, δέν είναι σοβαρά αυτά τά πράματα. Μά τότε τί είναι τό θετικό, ποιός τρόπος σκέψης και ζήτησης, κλείνει τήν άπάντηση; Άγνωστικισμός, μεθοδική άμφιβολία, σκεπτικισμός ή άκρατος ντετερμινισμός; Τί;

Δέν μπορεί, κάτι τρέχει. Άκριβώς, νά ή σωστή ή φράση: κάτι τρέχει. Τό σοβαρό, τό υπεύθυνο, πού ξεσχίζει. Πού δέν γράφεται. Πού βλέπεται. Πού είναι δ καθρέφτης μας... ή ύστατη δυνατότητα διάλογου... ή άνώτατη... ή άναγκαία δυνατότητα. "Όχι επ'άρτω μόνο..." άν και... τέλος πάντων.

Βαθειά ή ανάγκη και στό κοινό και στό δημιουργό: Άπό τήν αύγή του ανθρώπινου γένους έως σήμερα. Υπάρχει, βλέπεται, νοιάζεται ή ανάγκη. Τοποθετείται χρονικά: Γι' αυτό και υπάρχουν οι "Ιστορίες της Τέχνης και οι Ιστορικοί της. Άνθρωποι καθ' όλα άξιόσεβαστοι. Υπάρχουν-τό κυριώτερο-τά Μουσεία, οι έπιθέσεις. Μά δέν "περιγράφεται". Δέν μπορεί νά γίνει συναζάρι και "Άμαρτωλής τήν Σωτηρία".

Είναι ζήτημα γενικώτερο ή "κουλτούρα". Άγαλιάζει μέ τή μέγευή της, όλη τήν Ελλάδα μας, πλατύτερα από ό,τι μπορούμε νά τό νομίζουμε. Τρέφεται και τρέφει. Άλλοιώς κουβεντίτσες ή άρθράκια μόνο, πάνω σ' αυτά τά θέματα, ισοδυναμοϋν μέ τό "των οικιών ήμων έμπιπραμένων, ύμεϊς άδετε". Νομίζω ότι τέτοια άρθρίδια μοιάζουν μέ τίς κρωξιές των άρτηριοσκληρωτικών κουκουβαγιών του Ζαχαράτου.

Βλάψτουν μάλιστα, μέ τήν φευτοεντύπωση πού προκαλοϋν, πώς τάχατες και άκρατη τάξη επικρατεί και πώς τίποτα δέν συμβαίνει. Είναι άντι-κουλτούρα αυτό. Ένα άληθινό βήμα κουλτούρας και ύγιειας είναι ή συμμετοχή στό παιχνίδι, ή δυναμική ζήτηση της κρίσιμης συνάντησης. Ο πνευματικός άνθρωπος μένει πνευματικός, όσο δέν παραμένει θεατής. Αυτό είναι τό τμήμα της κουλτούρας.

Υπέροχη πράξη ή ζωγραφική... καιά τά φέματα.

Ίδ. Στρατηγόπουλος

~~~~~

ΔΙΑΔΙΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΜΑΣ

ΕΝΙΣΧΥΕΤΕ ΤΗΝ "ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑ"

ΣΤΕΛΝΕΤΕ ΜΑΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΕΣ ΣΑΣ

ΤΟ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙ ΤΟΥ ΤΡΑΝΟΥ

διήγημα

Θάτανε ἡ ὥρα τοεῖς γεμάτες. Τό λιοπόρι πηχτό, καυτό, ἔφερτε στά μισοχώρια κι' ἔκανε τίς πλάκες νά γυαλίζουν. Τά καλαμπόκια ποῦχαν ἀπό καιρό μεστώσει ἔγερναν στό χῶμα γερασμένα, παρακαλ' λώντας τή γῆ νά τά δροσίσει.

Ἐνα μουντό ἀνάσασα τ' ἀγέρα, καυτό κι' αὐτό, ἔφρνε μιά ἀποβλάκωση στους συγχωριανούς τοῦ Τρανοῦ, ποῦ στιβαγμένοι στό δρόμο ποῦ ὀδηγεῖ στό Τρανέϊκο περπατούσαν ἀργά καί σιγοκουβέντιζαν. Ἐνας τζιτζικας καρφωμένος στήν ἑλιά ποδονίζε κατσεμεσής τό πλακόστρωτο, μοιρολογοῦσε ἀθελά του, τόν ὄχλο αὐτό π' ἔβραζε.

Ὅλο τό χωριό νεκρώθηκε. Μόνο ἐκεῖ πδύ κοιτόνταν ὁ Τρανός ἀκίνητος, μαρμαρωμένος, μέ τά χέρια σταυρωμένα καί τά μάτια του σφαλιστά πάνω στό νεκροκρέββατο, πλανιόταν ἡ ζωή.

Ἐφοῦ πέρασαν νά τόν δοῦν στερνά, καί νά ποῦνε τήν παρηγορία τους ὄλοι τοῦ χωριοῦ, ἀπόμειναν οἱ σπιτικοί. Ἐπρεπε νά τόν φροντίσουν νά πάει σάν ἀρχοντας στόν ἄλλο κόσμο.

Τά παιδιά του καί τ' ἀγγόνια του, δακρύβρεχτοι ὄλοι, ντυμένοι στά μαύρα, ἔτρεχαν δῶ καί κεῖ μιλόντας σιγά μή καί τόν ξυπνήσουν. Δέν πίστευαν ἀιδίμη πῶς τοῦς ἔφυγε ὁ Τρανός τους.

Τό μικρό του τ' ἀγγόνι ὁ Γιαννάκης, τάχε καί δέν τάχε τά τέσσερα, φώναζε κι' εἶθελε νάνοιξει τά μάτια τοῦ παποῦ. Γιατί ἄφοῦ τόν φίλησαν τόσοι πολλοί ἄνθρωποι, δέν ἄνοιξε τά μάτια του; ἔλεγε. Μοῦτρα τοῦς κρατάει; Καί μένα ὁ παππούς μ' ἀγαπάει, γιατί τώρα δέν μοῦ γνέφει; Μοῦ θύμωσε κι' ἐμένα;

Τόν πήρε στά χέρια ὁ θεῖος του καί τοῦλεγε πῶς ὁ παππούς ἔφυγε σήμερα καί πήγε στόν Οὐρανό καί θά τόν κοιτάζει τώρα ἀπό κεῖ, ποῦ φωνάζει καί θά στενοχωριέται.

Μά ποῦ ν' ἀκούσει ἀπό τέτοια ὁ Γιαννάκης ποῦβλεπε τόν παππού του μπροστά του νά κοιμάται. Ἐβαλε καί τά κλάμματα κι' εἶθελε σώνει καί καλά ν' ἀνοιξει τά μάτια τοῦ παποῦ.

Τάφταιγε, ποῦ τά λέμε καί λίγο ὁ Τρανός; Ἐτσι ποῦ εἶτανε δέν τόν ξεχώριζες ἄν πέθανε ἢ κοιμότανε, ἀπ' τ' ἀνάσκελα ὅπως συνήθιζε.

Τόν εἶχανε βάλει στή μεσοκόμαρα γιά νά μποροῦν νά τόν βλέπουν πιδ εὐκολα οἱ χωριανοί καί γιά νά ὑπάρχει χῶρος νά τόν ξεφυτίσουν.

Ἀπό κεῖ ποῦ βρισκοῦνταν ἄν ἄνοιγε τά μάτια του θ' ἀντίκρινζε τόν Ἁγ-Λευτέρη. Τόν Ἅγιο ποῦ παρακαλοῦσε ὀρθός μέ μάτια ἀνοιχτά καί μπερδεύε τά λόγια του στήν προσευχή. Ἄραγε, τώρα θ' ἀβρίσκε τό κουράγιο νά τοῦ πεῖ γιά τό μυστικό του; θά τόν παρακάλαγε τώρα ποῦ δέν ἔβλεπε τόν Ἅγιο νά τοῦ χαμογελά, κάνοντας τον νά ντρέπεται καί νά κοκκινίζει; Ἢ, μήπως καί δέν τόν ἔμελλε τώρα ποῦ πέθανε;

Ποῖός τόν ξέρει τόν ὀδλιο τί νά σκέπτεται καί τί θέλει. Αὐτουνοῦ δέν τοῦ ἔπρνεves λέξη καί ζωντανός ποῦ εἶτανε. Ποῖός

νά τόν νοιώσει τώρα πού πέθανε:::
Μωρέ πώς πέρασαν τά χρόνια: πότε ηνεητεύτηκε, πότε γύρισε:
νά, πέθανε-κιάλας:

Τί σοῦ εἶναι ὁ ἄνθρωπος, σάν φλόγα ἀνάβει ξαφνικά καί μία στιγμή πού δέν τό περιμένεις, πάφ, σβύνει. Πρόλαβες νά βάλεις τό χέρι σου στή φλόγα; ἔβγαλες μία νέα ζωή, δέν πρόλαβες, μαγκούφιασες.

Ἔτσι κι' ὁ Τρανός, φτωχός καί κοκαλιάρης μίσεψε καί ἔστρεψε ἄρχοντας.

Ἔιχε κάποια παραξενιά ὁ συγχωρεμένος. Τοῦχε μένει φαίνεται ἀπ' τά δύσκολα χρόνια τῆς ξενητείας. Πίστευε: Σάν ἀποθάνει ὕστερα ἡ ψυχή του θά πετάξει κεῖ π' ἀγαποῦσε πιότερο. Μά ὁέ τό μαρτυροῦσε μή καί τόν πόνε στό χωριό, πειραγμένο. Γι' αὐτό βάλθηκε σιά στερνά του νάγαπάει τό δέντρο του. Ποιός ξέρει πόσα χρόνια θά στέκει λαμπάδα στό ζέφωτο, πού ἔχουω τό κοιμητήρι τους οἱ Τρανοί.

Τή γριά του, μία γυναίκα θρησκώλητη καί πεισματάρη, τήν εἶχε θάψει ἀπό χρόνια τώρα, μπρόστα στό κοιμητήρι τοῦ χωριοῦ.

Ἐκεῖ εἶθελε λέει νά τήν θάφουνε. Γιατί νά τῆς χάλναγε τό στερνό της τό χατήρι.

Τούς γιουούς του καί τίς κόρες του, ὅλους τούς καλοπάντρεψε. Δέ χρειάζονταν αὐτοί τήν ἀγάπη του. Εἶχαν νά τούς ἀγαποῦν.

Ἐξ ἄλλου ἔλεγε, σάν τόν ρωτοῦσαν οἱ χωριανοί γιά τό δέντρο του, τό φότεφα νά ριζώσει γιά νά τό βλέπουν τ' ἀγγόνια μου καί τ' ἀγγόνια τῶν ἀγγονιῶν μου, νά μέ θυμοῦνται. Λές καί θά τόν ξέχναγαν, λές καί δέν εἶταν αὐτός πού τούς ἔδωσε τ' ὄνομα τό Τρανέικο καί τούς ἔκανε τούς πρώτους κύρηδες στό χωριό.

Μέ τῆλεγε αὐτά, νά τούς δικαιολογηθεῖ. Τί νά τούς ἔλεγε τάχα; Πώς σάν πέθαινε ἡ ψυχή του θά ἔμπαινε στό κυπαρίσσι του καί κεῖ μέσα θά ζοῦσε ὁ Τρανός, θά τούς ἔβλεπε καί θά τούς χασκογελοῦσε; Πού νά πεῖ τέτοια, θά τόν ἔκαιρναν γιά μουρλό. Κι' αὐτός τῆχε τετρακόσια.

Πώς πίστευε στό κυπαρίσσι του; Τί μ' αὐτό; "Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι σέ κάτι πιστεύουν. Ὅλοι κάτι ἔχουν γιά θεό. Γιατί νά μήν πιστεῖς κι' αὐτός;

"Ἴσως καί νά μήν εἶταν παραξενιά. Ἴσως ἡ λαχτάρα του νά γυρίσει στήν πατρίδα, ὁ πόθος του νά ζήσει τά χαμένα χρόνια τῆς ξενητείας τόν ἔκαναν νά φοβᾶται νά θέλει νά ζήσει ἔστω κι' ἀφοῦ πεθάνει κι' ἡ μόνη του ἔγνοια εἶταν αὐτή.

οοοοο

Ποῦ τόν ἔχανες πού τόν ἔβρισκες λοιπόν τό Γερβ-Τρανό στό ζέφωτο.

Ἐβίναγε μέ τό χάραμα, χειμῶνα, καλοκαίρι, ἔτσι εἶχε συνηθίσει αὐτός. Ἀνέβαζε τό μεγάλο κουβά ἀπ' τό πηγάδι, κι' ἔριχνε ὅλο τό νερό στό κεφάλι του. Ὑγεία ἔλεγε ὁ Τρανός, κι' ὅποιος τύχαινε νά περάσει καβάλλα ἀπ' τήν ἀκρῆ τοῦ χωριοῦ; χαράματα, κεῖ πού εἶταν τό Τρανέικο, τόν ἔβλεπε καί τουρτουρίζε.

Ἐπειτα ἔλεγε τήν προσευχή του δυνατά, στή μεσοκάμαρα, κοιτάζοντας τόν Ἄη-Λευτέρη πού τοῦχε κρεμασμένο ἡ γριά του ἀπό καλιά.

Πολλές φορές δέν εὑρίσκε λόγια νά τοῦ πεῖ τοῦ Ἄη-Λευτέρη. "Ἦθελε νά τόν παρακαλέσει νά θεριεύει τό κυπαρίσσι του, μά ντρεπότανε. Σάν ἔρχιζε, νάμιζε πώς τοῦ γέλαγε ὁ Ἅγιος καί κοκκίνιζε ἔροκατάπινε κι' εὑρίσκε κάτι ἄλλο νά τοῦ πεῖ. Ὅταν δέν εὑρίσκε σόπαινε καί τελειωνε τήν προσευχή.

Μά γιατί τάχα μέ κοροΰδεβει; παραμιλοΰσε ό Τρανός σάν έτραγε τό πρωινό του. Δέν πρόκειται νά του ζήτησω και μεγάλη πράγματα. Τό κυπαρίσσι μου νά θεριεβει. Μή και δέν τήχει χρέος του ό "Άγιος νά τό προστατεύει; Σόπαινε ξαφνικά κι 'έστρεψε τό κεφάλι δεξιά και ζερβά, μή και τόν άκουγε κανείς και τό έλεγε στον "Άγιο.

Εάν αποτελειωνε, γραμμή στό ξέφωτο. Γέμιζε τό ποτιστήρι νερό ζωνόταν και τήν μικρή στουγκράνα και πήγαινε νά ποτίσει τ ό δέντρο του. Τούχε φτιάξει και μία καλαμωτή για τόν άγέρα. Πολύ τόν φοβόταν τόν άγέρα ό Τρανός. "Όχι γι' αυτόν, μά για τό δέντρο του. Μπορούσε μέ τό φύσσα-φύσσα νά τό έγερνε, νά του χάλαινε τήν κορμοστασιά. Μπορούσε άκόμη, τό χειμώνα που γινόταν ξεροβόρι νά τό σπάσει και νά τ' άφίσει κοΰτσουρο του Τρανού.

Μεγάλωνε τό κυπαρίσσι τόν έφτασε στό μπόδι κι 'άρχισε κιόλας νά τόν περνάει. Τό έβλεπε ό Τρανός, έτριβε τά ροζιάρικα χέρια του από χαρά και διδρόθωνε τήν καλαμωτή.

οοοοο

Τόχε μάθει πιά όλο τό χωριό για τό κυπαρίσσι. Και τά κουτσομπολιά έδιναν κι 'επαιρναν τά γλυκοβράβια που μαζώνωνταν στις πόρτες για τή βεγγέρα. Πολλοί έλεγαν πως κάποια άμαρτία θάχε κάνει στό ξέφωτο ό Τρανός στα νεανικά του και τώρα τή θυμάταν και για νά λυτρωθεΐ, γέρος άνθρωπος, φύτεψε τό κυπαρίσσι και τριγύρναγε εκεί γύρω.

"Άλλοι πάλι διάδοναν, πως σάν είταν στην ξενητεία τόχε τάμα του ό Τρανός νά γυρίσει και νά θαφτεΐ στό ξέφωτο. Κι 'άλλοι πάλι πιότερο φαρμακογλωσσοί, που ζήλεια τόν είχαν, άρχοντας άπ' τήν ξενητεία σάν γύρισε, έλεγαν πως κάποια βίδα του Τρανού ξελάσκαρε άπ' τά βάσσανα του μισσημού. Μά ποιός τολμούσε νά ξεστομίσει κουβέντα μπρός του, που όλοι τήν ανάγκη του είχανε. Ούτε ό Κυριάκος ό Μπαντούνας ό κουρέας, που είταν φίλοι από τότε που είπαιζαν μαζί τά βαλανίδια, τόσο δά μικρά, κι 'έρχονταν τώρα και του κρατούσε συντροφιά, δέ τολμούσε ούτε για άστεΐο νά τόν ρωτήσει. Αύτός δά, τόν είλεγε καλά πως γρήγορα άρπαζόταν.

Κάτι είχαν άρπάξει τά αυτιά του Τρανού για τό κουτσομπολιό ένα γύρω. Τό καταλάβαινε τό σοβρουπο και πιότερο βουβαίνόταν. "Αστους, σκεφτότανε, ή κακογλωσσιά τους μπορεί και νά μέ βλάψει, μ' αυτούς χτυπάει πιό πολύ.

οοοοο

"Ενα άπομειήμερο μία είδηση πέρασε στό μεγάλο χωριό ά π ό σπίτι σέ σπίτι σάν μόλιςσα που βουΐζει τριγυρνώντας από άνθό σ' άνθό.

Ο Γερο-Τρανός πέθανε.

Τόν βρήκε στό ξέφωτο, γυμμένο πάνω στην καλαμωτή, ό μικρός γυιός του δάσκαλου. Γύρναγε άπ' τ' άλώνια και πήγαινε ίσια σ' τ ό στό στενό καρδόδρομο πίσω άπ' τό ξέφωτο όταν τόν αντίκρυσε. "Εμοι αζε από μακριά σάν και κείνα τά σκιαχτρα που βάζουν στα άμπέλια νά τά βλέπουν και νά φοβούνται τά σπουργίτια, έτσι όπως είταν ριγμένος στην καλαμωτή.

Τσακίστηκε τό παιδί νά τρέξει στό χωριό. "Ετρεχε κι 'όποιον, συναντούσε, χωρίς νά σταματίσει, του φώναζε μέ κομμένη ανάσα: "Στό ξέφωτο, στό ξέφωτο, ό Γερο-Τρανός" και δέν τελειωνε και δόσ του δρόμο. Μέχρι νά φτάσει στό σπιτικό του, αντίκρυ στον πλάτανο τά μαντάτα είχαν φτάσει μάφρι και τής παπαδιάς τό πιό άπ' μακρο σπίτι του χωριού.

Τό βράδυ στό ξαγρόπνημα τόφερε ή συζήτηση καί μίλησαν καί γιά τό κυπαρίσι οί συγγενείς. Πολλοί είπαν πώς έπρεπε νά τ ό προσέχουν, νά τό ποτίζουν καί νά τό σκαλίζουν μέ ήχι καί νά θάφουν έκεί τόν Τρανό. Αύτός έπρεπε ν'άναπαυτεί δίπλα στή γυναίκα του, μπροστά-μπροστά, στό κοιμητήρι τοῦ χωριοῦ.

Μά έλα πού ή δική του θέληση είταν νά τόν θάφουν στή ρίζα τοῦ κυπαρισιοῦ του; Καί συζητοῦσαν οί συγγενείς δυνατά τ'ώ ρ α πιά καί διαφωνοῦσαν καί συμπέρασμα δέν έβγαίνε.

Είταν στή μεσοκάμαρα έξω ἀπ'τούς δικούς ανθρώπους καί κάτι γριές στήν ίδια ηλικία τοῦ συγχωρεμένου, πού δέν μιλοῦσαν καθόλου, μόνο κοιτάζαν χωμένες μέσ'τίς μακρούς μαύρες κεφαλομαντηλες τους. Είταν κι'ό Μπαντοῦνας, ό κουρέας, πού τόξεραν όλοι, τί άχώριστοι φίλοι είταν, πού δέν μιλοῦσε κι'αύτός. Μέχρι τή στιγμή πού κόντευαν οί συγγενείς ν'άποφασίσουν νά θάφουν τό νεκρό δίπλα στή γυναίκα του.

Δέ βαστάχτηκε άλλο ό άνθρωπος. Σήκωσε τήν καρτέλα του άργά, καί πήγε καί κάθησε δίπλα στό προσκεφάλι τοῦ νεκροῦ. Ἀπό κεῖ τόν έβλεπαν όλοι κι'αὐτόν καί τόν Τρανό. "Όλοι κατόλαβαν π ώ ρ κάτι είχε νά κεῖ καί βουβάθηκάν.

Ἄφοῦ τούς κοιτάξε ένα γύρω, άναφε τήν πίπα του, έριξε μιά ματιά στό πρόσωπο τοῦ νεκροῦ, γιά νά παρει, ποιός ξέρει, θάρρος κι'άρχιση.

Ἄκουστε, είπε. Ἐμένα δέ μοῦ πέφτει λόγος στά συγγενικά μά θά σάς πώ τί μοῦ είπε τίς προάλλες ό συγχωρεμένος. Δέν άλλαζω οὔτε χουβέντα. Ξαναγύρισε καί κοιτάξε τόν νεκρό καί συνέχισε.

Είχα πάει τ'άπόγεμα νά τόν βρῶ στό ξέφωτο, όπως κάθε τέτοια ώρα. Είχαμε καθίσει στόν πάγκο δίπλα στή καλαμωτή καί καπνίζαμε.

Μοῦ φάνηκε μελαγχολικός, ό συγχωρεμένος, εκείνη τή φορά. Δέ μιλοῦσαμε. Τί νά ποῦμε; Κάθε βράδυ τά ίδια λέγαμε. Γιά κουτσομπολία τοῦ χωριοῦ; Οὔτε συζήτηση. Δέν τοῦ άρεσαν τοῦ Τρανοῦ, θ έ ο ρ συγχωρέστον.

Ἄξαφνα, γυρνά πρὸς τό μέρος μου καί μοῦ λέει: "Ρέ Κυριάκο, θέλω νά σοῦ ξομολογηθῶ. Μά όρκίσου πρὶν πεθάνω μή γελαστεῖς καί βγάλεις λέξη, μά λέξη μωρέ, τ'άκους;"

Μ'έβαλε κι'όρκιστηκα.

"Ἰστερα συνέχισε. "Θέλω νά σοῦ ξομολογηθῶ τί πιστεύω γι'αὐτό δά. "Καί γυρίζει καί ρῦ δείχνει μέ τό πρόσωπο τό κυπαρίσι. Δέν πήρε τή ματιά του ἀπό κεῖ μέχρι πού τέλειωσε. "Σάν ἀποθάνω αὐτό ἐδῶ θά γίνει τό σπιτιό μου. Σ'αὐτό θά πετάξει ή ψυχή μου μετά τό σαραντάμερο. Κι'ἐδῶ μωρέ θά ζῶ καί θά τοῦς καμαρώνω."

"Τό ξέρω ότι είναι παλαβό μά τό πιστεύω ρέ Κυριάκο, ε χ ε ι ριζώσει μέσα μου, πώς νά στό πῶ; Τό πιστεύω. Γι'αὐτό κατάρρα κι'εὐχή άφήνω νά μέ θάφουν ἐδῶ στή ρίζα του. Τό γράφω καί σέ κείνη τή διαθήκη πούχω στό γκριζοσέντουκο."

Δέν έβλεπα τό πρόσωπό του, μά καταλάβαινα πώς θά τόν παίρναν τά κλάματα, αὐτόν τόν βράχο. Τράβηξε μιά βαθειά ρουφηξιά ἀπ'τήν πίπα του καί συνέχισε ό Μπαντοῦνας: Λοιπόν, έτσι θ'άπομεινε κανά πεντάλεπτο, χωρίς νά βγάλει λέξη. Μετά ξανασυνέχισε. "Θέλω καί κάτι άλλο ἀπό σένα ρέ Κυριάκο, γιατί τά καταλαβαίνω τά στερνά μου."

"Τίς σαράντα μέρες πού θά λείπω νά μοῦ φροντίζεις τό δέντρο μου. Ἐνα σαραντάμερο μόνο, νά μοῦ κάνεις τή χάρη κι'ύστερα πού θά γυρίσω, μή σέ μέλει πιά, θά νοιάζομαι εγώ."

Γύρισε καί μέ κοιτάξε. Τά μάτια του είταν θολά, παράξενα. Δέν ξέρω αν μ'έβλεπε μέ κείνα τά μάτια, μά τοῦ τό ὑποσχέθηκα. Θά τό

κατάλαβε γιατί και θέλησε να μου πει
σαν ευχαριστώ. Κόμπιασε όμως. Δέ βγήκε οβ
τε λέξη από το στόμα του. Μόνο ένας λυγ-
μός, κι ύστερα κι' άλλος κι' άλλος.

Έπεσε πάνω μου και με φιλούσε. Κι' έ-
νοιωθα καινά τα δακρυά του στο πρόσωπό
μου.

Δέν άντεξε άλλο ο Ιπαντούνας. τ δ ν
πήραν τὰ κλάματα. Σηκώθηκε και βγήκε έξω
Σάν απόβγαινε, σιγομουρμούρισε: "Αυτά εί-
χα να σεις πώ."

οοοοο

Τόν έθαφαν στο ξέφωτο, κάτω απ' το κυ-
παρίσι.

Στό σταυρό που του έβαλαν, δέν έγραφαν
τίποτα. Έτσι, βρήκαν στο γκριζοσέντουκο,
δτι έπρεπε να μέινει.

Αργότερα οι Τρανολί τó έκαναν κοιμη-
τήρι τους τό ξέφωτο.

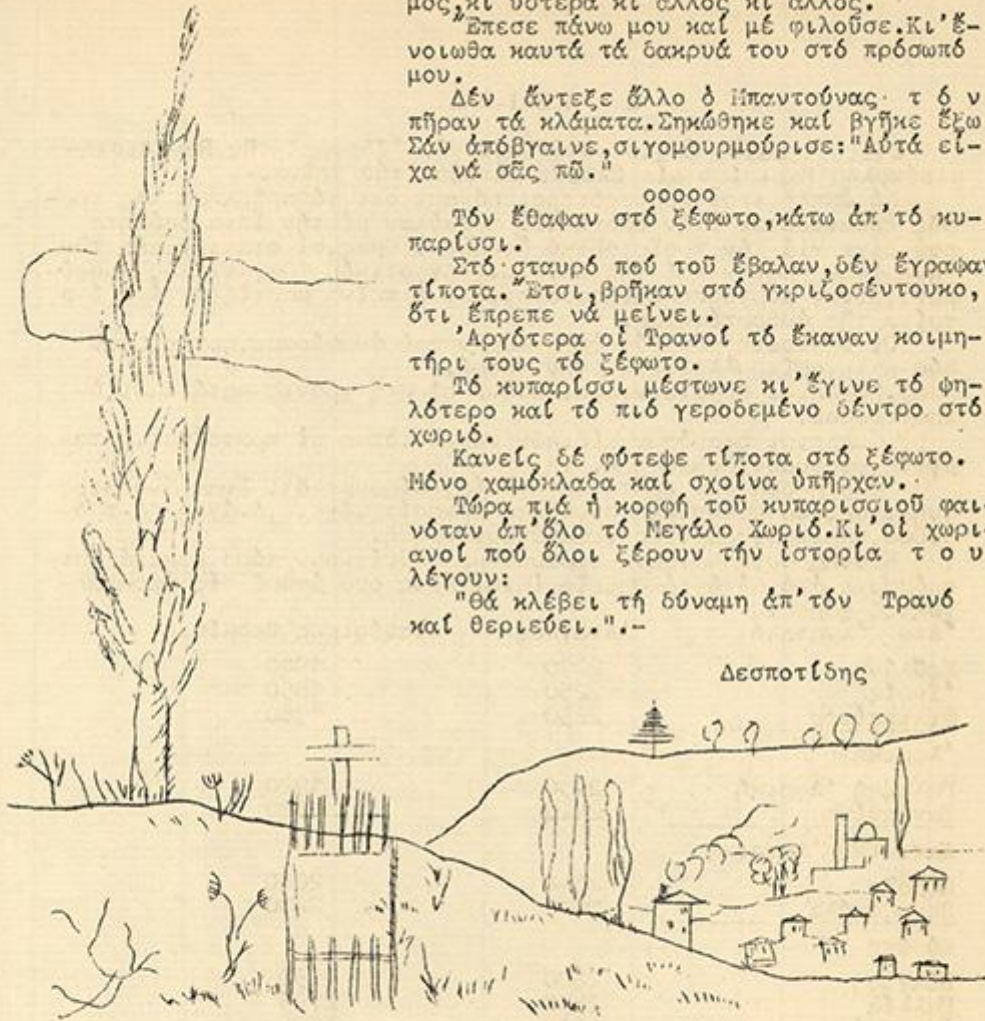
Τό κυπαρίσι μέστωνε κι' έγινε τό ψη-
λότερο και τό πιο γεροδεμένο δέντρο στο
χωριό.

Κανείς δέ φύτεψε τίποτα στο ξέφωτο.
Μόνο χαμδουλαδα και σχολίνα υπήρχαν.

Τώρα πιά ή κορφή του κυπαρισσιού φαι-
νόταν απ' έλο τό Μεγάλο Χωριό. Κι' οι χωρι-
ανολί που έλοι ξέρουν τήν ιστορία τ ο υ
λέγουν:

"Θά κλέβει τή δύναμη απ' τόν Τρανό
και θεριεύει.".-

Δεσποτίδης

Η Π Ε Ι Ν Α

Στις 11 Μαΐου άρχισε στο "Διεθνές Ίδρυμα" τής Πανεπιστημιοπόλης Παρισίων μία έκθεση με θέμα τήν πείνα.

Με έκπληξι οι περισσότεροι μάθαμε ότι τό πρόβλημα τής τροφής έμφανίζεται στην έποχή τών πυραύλων με τήν ίδια δεύτητα που είχε για τόν προϊστορικό άνθρωπο. Όμως, οι στατιστικές τών Ηνωμένων Έθνών και τής Εφ.Α.Ο. (Άγροτικός Όργανισμός τροφίμων), είναι μάρτυρες αδιάφυστοι, ότι ή πείνα μαστίζει τά δ'όο τρίτα τής ανθρωπότητας.

Οι εκθέσεις τών δύο οργανισμών που αναφέραμε, ξεχωρίζουν δύο κατηγορίες ελλείψεων στην τροφή.

α). Έλλειφι θερμίδων, όφειλομένη σε μία χρόνια κατάσταση ύποσιτισμοϋ.

β). Έλλειφι διαφόρων ειδικών ούσιων, όπως οι πρωτεΐνες, βιταμίνες, φώσφορον, άσβεστο κ.λ.π.

Όσο άφορά τήν πρώτη κατηγορία, ξαίρουμε ότι ένας άνθρωπος ενήλικος, υπό κανονικές συνθήκες εργασίας, έχει ανάγκη άπό 3.000, περίπου, θερμίδες για να συντηρηθί.

Μερικά συγκεκριμένα παραδείγματα δείχνουν πόσο μακριά βρισκόμαστε από αυτό τό σημείο, ιδιαίτέρως όσο άφορά τις ύποανάπτυκτες χώρες.

Άπω Άνατολή	Άνάγκες	Διαθέσιμες θερμίδες
Κεϋλάνη	2270	1940
Ίνδίες	2250	1850
Φιλιππίνες	2230	1960
Άφρική		
Γαλλική Άφρική	2430	1920
Ταγκανίκα	2420	1980
Λατινική Άμερική		
Περοϋ	2540	2080
Βενεζουέλα	2440	2230
Εδρώπη		
Βέλγιο	2620	2930
Γαλλία	2550	2795
Άλβετία	2720	3075
Σοβιετική Ένωση	2710	3020
Ηνωμένες Πολιτείες	2640	3070

(Στατιστικές Ο.Η.Ε. 1960)

Συμπεραίνουμε από τις παραπάνω στατιστικές, ότι οι ύποανάπτυκτες χώρες ύποφέρουν από έλλειφι θερμίδων, κυμαινομένης από 10% μέχρι 20%. Άντιθέτως οι αναπτυγμένες χώρες διαθέτουν 11% μέχρι 12% πάνω από τις ανάγκες τους.

Όσο γιά τις ελλείψεις τής δεύτερης κατηγορίας μαθαίνουμε, πάντα κατά τις στατιστικές του Ο.Η.Ε., ότι οι κάτοικοι τών ύπο-

αναπτύκτων χωρών καταναλίσκουν ελάχιστες ζωϊκές τροφές. Η διατροφή τους αποτελείται από χορταρικά και φρούτα, εν αντιθέσει με τους κατοίκους των ανεπτυγμένων χωρών, που τρέφονται, κυρίως, με ζωϊκές ούσιες.

Κατανάλωσις χορταρικών και φρούτων ανά τόν κίβανο.

Χώρες	κατά άτομο τόν χρόνο
Ίνδίες	27 κιλά
Βραζιλία	25 "
Ελλάς	19 "
Ίταλία-Τουρκία	14 "

Κατανάλωσις κρέατος.

Χώρες	κατά άτομο τόν χρόνο
Αυστραλία	111 κιλά
Γαλλία	74 "
Ίνδίες	1 "
Πακιστάν	5 "

Ανάλογες είναι οι στατιστικές κατανάλωσης γάλακτος, βουτύρου, αυγών κ.λ.π.

Δικαιολογημένα λοιπόν έχει τόσες φορές τονιστεί ή ανισότητα μπροστά στην πείνα, ανάμεσα σε χώρες πλούσιες και φτωχές, ανισότητα που με τόσο ρεαλισμό περιέγραψε στα βιβλία του ο διάσημος Βραζιλιανός γιατρός και κοινωνιολόγος Ίωσίας ντε Κάστρο.

Η έκταση της ανισότητας φαίνεται ακόμα πιο καθαρά αν συγκρίνουμε τόν ρυθμό αύξησης της γεωργικής παραγωγής, με τόν ρυθμό αύξησης του πληθυσμού, αφ' ενός στις ανεπτυγμένες χώρες, αφ' ετέρου δε στις υποανάπτυκτες χώρες. Οι εκθέσεις της Ε.Α.Ο. βεβαιώνουν ότι ή σχέση ανάμεσα στην αύξηση πληθυσμού προς τ ή ν γεωργική παραγωγή έχει ως εξής: σε 15 χώρες, μέσα στις οποίες περιλαμβάνονται χώρες της Νοτιο-ανατολικής Ασίας, της Βορείου Αφρικής, της Κεντρικής και Λατινικής Αμερικής, ή αύξησης τ ή ς παραγωγής υπήρξε μικρότερη από την αύξηση του πληθυσμού, κατά τήν περίοδο 1950-1960.

Σέ άλλες 28 χώρες ή αύξησης της παραγωγής συνόδευσε ή ξεπέρασε την αύξηση του πληθυσμού. Χαρακτηριστικό είναι ότι στη δεύτερη κατηγορία περιλαμβάνονται όλες οι οικονομικώς ανεπτυγμένες χώρες, όπου ο ρυθμός της δημογραφικής αύξησης είναι πολύ χαμηλότερος απ' ό τι στις χώρες της πρώτης κατηγορίας.

Τέλος για τήν περίοδο που διανύουμε, κατά τίσ προβλέψεις του Ιόλου πάντα οργανισμού, ή αγροτική παραγωγή έχει τάσιν νά αύξηθ ή. Όμως ή αύξησης έντοπίζεται στις χώρες που ήδη έχουν ικανοποιήσει τίσ ανάγκες τους, σε τρόπο ώστε ή ανισότητα για τήν όποία μιλήσαμε νά τείνη νά αύξηθ ή.

Πολλές προσπάθειες έχουν γίνει μέχρι σήμερα, για νά δοθ ή μιά λύσι στο πρόβλημα του υποσιτισμού που μαστίζει τίσ υποανάπτυκτες χώρες. Πολλά βιβλία έχουν γραφτεί, πολλά προγράμματα έχουν προταθεί ή έχουν τεθεί σε ένέργεια. Τα αποτελέσματα όμως άργούν πολύ νά εμφανιστούν, γιατί οι αίτιες μιάς τέτοιας καταστάσεως άναφέρονται σε ένα τόσο πολύπλοκο σύμπλεγμα σχέσεων οικονομικών και κοινωνικών, που δεν μπορούν νά εξαφανιστούν παρά μόνο μαζί μ' αυτό.

Ένδεικτικά θά μπορούσαμε νά αναφέρουμε τίσ δυσκολίες που αντιμετωπίζουν οι χώρες που θέλουν νά εφαρμόσουν τήν τεχνητή μείωσι τών γεννήσεων σαν μέσο περιορισμού του πληθυσμού ή αλλι κατά συνέπεια, καταπολεμήσεως της πείνας. Δυσκολίες όφειλόμενες σε κοινωνικές αντιλήψεις τόσο βαθιά ριζωμένες, που χρειάζονται ειδική μακροχρόνια διαπαιδαγώγησι για νά ξεριζωθούν.

Όσο για τίσ δυσκολίες τίσ σχετικές με τήν οικονομική διάρθρωσι τών υποαναπτύκτων χωρών, άρκει τό παράδειγμα τών χωρών που

ύπηρξαν άλλοτε άποικίες, για να μάς δώση τό μέτρο τους. Για πολλές δεκαετηρίδες ή παραγωγή τους είχε προσανατολισθή προς τις πρώτες ύλες, τις άπαραίτητες στη βιομηχανία της Ηητροπόδλεως, πράγμα που κάθε άλλο παρά εύνοούσε την ανάπτυξη της γεωργικής τους παραγωγής προς έσωτερική κατανάλωσι.

Μετά την άπελευθέρωσι από τον άποικιακό ζυγό, χρειάζεται μεγάλη έπιμονή, προσπάθεια και κυρίως κεφάλαια για μία ριζική άλλαγή, ιδίως στην μεταβατική περίοδο, μέχρις της άποδόσεως των έπενούσεων στην γεωργία. Ξαίρουμε όμως ότι ή έλλειψι κεφαλαίων και συστηματικού προγραμματισμού καθιστά πολύ δύσκολη την έπιτυχία τέτοιων σκοπών.

Φαίνεται λοιπόν ότι τόσο βασικό για τον άνθρωπο, πρόβλημα της τροφής, θα άργιση άκίμα πολύ να λυθή. Σάν προσωρινή λύσι έχει προταθή ή διεθνής βοήθεια. Μέσα σ' αυτό τό πλαίσιο γίνεται και ή εκδήλωσι της Πανεπιστημιουπόδλεως, όπου όλοι καλούμεθα να δώσουμε συμβολικά ένα άσημαντό ποσό.

Πέρα όμως άπ' αυτήν την συμβολική βοήθεια, έχουμε ένα χρέος πολύ πιο σπουδαίο. Τό χρέος να στοχαστούμε και να προβληματιστού με επάνω στις άντιθέσεις ενός πολιτισμού που σπαταλάει τεράστειες παραγωγικές δυνάμεις σε έξοπλισμούς, ενώ άφίνη ανθρώπους να λιμοκτονούν, ή που έπιβάλλει, μέσα στη λογική ενός οικονομικού συστήματος, την πρακτική του οικονομικού Μαλθουσιανισμού και την ήθελημένη καταστροφή της γεωργικής παραγωγής.

Όσο πιο γρήγορα γίνουν συνειδητές οι άντιθέσεις μέσα στις όποιες ζούμε, τόσο πιο γρήγορα θα βρεθούν λύσεις, τόσο πιο γρήγορα θα εξαλιφθ ή άνισότητα, τουλάχιστον στην αντιμετώπισι των βασικών άναγκών του ανθρώπου.

Δανάη 'Αργυριάδου

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΟ ΝΕΟΡΕΑΛΙΣΜΟ

1946.-Ροβέρτο Ροσελλίνι. ("Πάυσα", "Ρώμη ένοχόρωτος πόλις.")
"Όχι πιά φέματα και συμβατικότητες, όχι πιά φεύτικα ντεκέρ και
στάρ που παριστάνουν με ήμισκλειστα μάτια και νωχελική φωνή, τίς
ντίβες. Ο κινηματογράφος διαφέρει για μιά καινούργια έκφραση.
Και την έκφραση αυτή την προσφέρει ή ίδια ή ζωή."

Οι φράσεις αυτές εκφράζουν με τον καλλίτερο τρόπο τό κινη-
ματογραφικό "κίνημα" που ξεκινόντας από την 'Ιταλία, κατέκτησε
όλο τον κόσμο στο διάστημα των πρώτων μεταπολεμικών χρόνων.

Την τάση αυτή του κινηματογράφου, οι ιστορικοί την ονομά-
ζουν, Π ε ο ρ ε α λ ι σ μ ο. Αυτή ή τάση είχε σά βασικό χαρακτη-
ριστικό, την κοινή προσπάθεια να εκφράσει τον άνθρωπο. Και ο μόν-
ος τρόπος είταν να τον φάξουν και να τον δείξουν μέσα σ' τ ά
πλαίσια που ζούσε και με τά προβλήματα που εκείνη τή στιγμή
τον απασχολούσαν και πιδ συγκεκριμένα τά προβλήματα που ο πό-
λεμος και ή έκβαση του του δημιούργησαν.

Ότσι λοιπόν εξηγείται ή ομαδική έξοδος από τά στούντιο
και τό στήσιμο των μηχανών μέσα σέ αληθινούς δρόμους, κινηματο-
γραφώντας αληθινά σπίτια και ανθρώπους (χωρίς μακιγιάζ, περβολι-
κό έρωτισμό και μυστήριο μεταφυσικό ή άλλο.)

Τό αποτέλεσμα του κινήματος αυτού, εκτός από τά άριστουρ-
γήματα που έδωσε, είταν να επηρεάσει την παγκόσμια κινηματογρα-
φική παραγωγή.

"Όμως με τό πέρασμα του χρόνου ή κίνηση έγινε "σχολή" και
όπου υπάρχει σχολή μέσα στην τέχνη, υπάρχει μιμηση και όπου μι-
μηση, μετριότητα. Και όπως όλοι ξέρουμε, ή μετριότητα δεν άργησε
να εμφανιστεί άκμα και μέσα στα σπλάχνα του ίδιου του κινήμα-
τος. Άς θυμηθούμε μόνο όλες τίς φάσεις που πήρε ο 'Αμεντέο Να-
ζάρι και όλες τίς καλόγριες με παιδιά, που άφησε. (Φυσικά ή δ ω
παίξει και τό φαινόμενο τής εκμετάλευσης εκ μέρους των παραγω-
γών, των θεμάτων που έχουν επιτυχία π.χ. "Σίσυ", "Σίσυ και ή μάν
να της", κ.τ.λ.)

"Όπως και νάχουν τά πράγματα ή καινούργια γενειά φάνηκε να
μην βρίσκει ότι οι "άνθρωποι αυτοί που φάχνουν τά ποδήλατά
τους" την εκφράζουν ή την ενδιαφέρουν, διεφώνησαν μ' αυτή τή
γραμμή που έδωσαν στον κινηματογράφο οι πατεράδες τους και
δάσκαλοι τους και αναζητήσαν νέα έδάφη δράσης.

Στό διάστημα αυτό τής μεταβατικής περιόδου και ώσπου να
βρεθούν αυτά τά έδάφη έχουμε μιά καινούργια μορφή θεάματος
στην 'Ιταλία: Τους 'Ηρακλεΐδες. Και αυτό φυσικά, γιατί ο κόσμος
είχε συνηθίσει να πηγαίνει στον κινηματογράφο και όπως και οι
παραγωγοί είχαν συνηθίσει να μαζεύουν λεφτά, έπρεπε να υπάρχουν
έργα. Έλείπει λοιπόν άλλων θεμάτων, λόγω των άνωτέρω λόγων, ζήτη-
σαν από τους διαφόρους χάρτινους 'Ηρακλεΐδες, που ο κινηματογρά-
φος ξέρει να δημιουργεί, να σκοτώσουν μερικά λιοντάρια και μπό-
λικους κακούς έχθρους, για να χαρεί και να απασχοληθεί ο κοσμά-
κης περιμένοντας καλλίτερες μέρες. Όμως ο κόσμος βαρέθηκε να

περιμένει και μέ τό δίκιο του. Τό κακό κράτησε τέσσερα μέ' Ξη χρόνια και αφού δοκίμασε την τύχη του στόν 'Αμερικάνικο, μέ τά "Έβδομα" και τούς κουρασμένους καουμπούδες, έπαψε νά πηγαίνει στόν κινηματογράφο.

Κι' άπάνω πού άρχίσαμε νά μιλάμε για "κρίση" και άλλα πολλά τού κινηματογράφου ή νά γενειά κάνει την εμφάνισή της: 'Ακριβώς όπως τό παλιό κάρι στά έργα φτάνει νά δώσει τή λύση πού ό θεατής περιμένει, δηλαδή νά σκοτώσει τό κακό και νά και νά δικαιώσει, νά ξαναδώσει τή θέση του στό καλό.

Κι' επειδή στην προκειμένη περίπτωση "καλό" συμβαίνει νά είναι τó έληθινό, τό ανθρώπινο, ό ρόλος τών καινούργιων, είναι νά δώσουν στόν κινηματογράφο, τήν ανθρώπινη του επέκταση. Και για νά τό κάνουν, ό μόνος τρόπος είναι, "νά φάξουν και νά βείξουν τόν άνθρωπο, μέσα στά πλαίσια πού ζει και μέ τά προβλήματα πού τόν άπασχολούν."

Αυτή τή φορά λόγω τής προόδου, τής τεχνικής τού ντεκόρ και για άλλους πάντα τεχνικούς λόγους, δέν βγήκαν μέν στό δρόμο, αλλά μέσα στά στούντιο, άσχολήθηκαν και εύτυχώς άσχολούνται, άκόμα μέ θέματα, πού άφορούν τούς σύγχρονους ανθρώπους. Και, ώ θαύμα, ξανα-ανακαλύπτουμε τό άρχαιότερο μυστικό τής τέχνης: "ύπάρχει τέχνη, εκεί πού ύπάρχει έκφραση τόπου και στιγμής", φυσικά μέσα άπ' τόν άνθρωπο και για τόν άνθρωπο.

Έχοντας, λοιπόν, βρει τό δρόμο τους οι νέοι τής 'Ιταλίας, μάς καλούν νά δούμε τά έργα τους και νά συμφωνήσουμε και μετς στό ότι ό 'Ιταλικός κινηματογράφος είναι ό καλλίτερος τής Ευρώπης και ίσως τού κόσμου.

Μερικά άπό τά έργα πού πρέπει νά δούμε:

- 1). Σαλβατόρε Τζουλιάνο.....Φ: Ροσι
- 2). Ιλ Ποστο.....Β. Ολμι
- 3). Αηστής τού Οργκοσολο.....Β. ντε Σετα
- 4). Τέσσερις μέρες στην κλάση... Νινο Λοϋ
- 5). Τέσσερις φυγάδες.....Μ. Μπολονι
- 6). Μαμα Ρωμα.....Παζολι
- 7). 'Ο έκμεταλευτής.....Παζολι
- 8). 'Η 'Οργή.....Παζολι
- 9). Ρόκκο και τ' άδέλφια του.....Βισκοντι +

'Επιστροφή, λοιπόν, στην έλήθεια τής ζωής και στόν "Άνθρωπο έπιστροφή στα άληθινά και μεγάλα θέματα, είναι τό μυστικό τής 'Ιταλικής κινηματογραφικής αναγέννησης και τό μάθημα πού πρέπει καλά νά χωνέψει τό ραχτικό και νοσηρό Γαλλικό "Νέο κύμα" για νά δημιουργήσει έπιτέλους και ή Γαλλία κινηματογράφο και νά κάψει νά ντρέπεται για τά έργα πού διαλέγει, νά τήν αντιπροσωπεύουν στα διάφορα Φεστιβάλ. ("Ίδε έκλογή τών Γαλλικών έργων στό φετινό Φεστιβάλ Κωνυών).

-Κ-

οοοοο

+... 'Ο Βισκοντι δέν άνήκει στην καινούργια γενειά, αλλά είναι ό πατέρας τού Νεορεαλισμού.
"Οσσειουε".....1942
"Η γή τρέμει". 1948

Πρὸς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον
Συλλόγου Ἑλλήνων Φοιτητῶν Παρισίων

Βερολίνο 4.5.63

Ἀγαπητοὶ Συνάδελφοι,
Πήραμε κίβλας δύο (2) τεύχη τοῦ περιοδικοῦ σας "Ἑλληνικὴ Παρουσία" καὶ αἰσθανόμαστε τὴν ἀνάγκη νὰ ἐκφράσουμε τὰ συγχαρητήριά μας τόσο στὸ Προεδρεῖο τοῦ Συλλόγου σας, ὅσο καὶ στὴ συνταχτικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ περιοδικοῦ, γιὰ τὴν ώριμότητα τῆς προβληματικῆς, ποὺ βρῖσκει τὴν ἐκφρασὴ τῆς μέσα ἀπὸ τίς στήλες του.

Θὰ ἐπιθυμοῦσαμε νὰ παίρουμε καὶ μελλοντικὰ τὸ περιοδικὸ σας γιὰ νὰ ἐμπλουτίσουμε μὲ νέες ἐμπειρίες τὴ συνδικαλιστικὴ φοιτητικὴ μας συνείδηση, γιὰτὶ ὁπωσδήποτε, θεωροῦμε κοινὰ τὰ φλέγοντα ζητήματα τῶν Ἑλλήνων Φοιτητῶν τοῦ ἑξωτερικοῦ. Ἐπίσης θὰ σᾶς παρακαλοῦσαμε νὰ μᾶς πληροφορήσετε ἂν θάτανε δυνατὴ μιὰ στενότερη συνεργασία μελῶν τοῦ συλλόγου μας μὲ τὸ περιοδικὸ σας μὲ τὴ μορφή ἀρθρῶν συνδικαλιστικοῦ, φιλολογικοῦ κ.λ.κ. περιεχομένου.

Μὲ συναδελφικοὺς χαιρετισμοὺς
Διὰ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος

Νικόλαος ΤΖΑΒΑΡΑΣ

Ἡ " ἙΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑ " μὲ μεγάλη ἱκανοποίηση δημοσιεύει τὸ γράμμα τῶν συναδέλφων τοῦ Βερολίνου, γιὰτὶ δείχνει τὴν ἀπήχηση ποὺ ἔχει τὸ περιοδικὸ μας ἀνάμεσα στοὺς φοιτητὲς καὶ ιδιαίτερα ἔξω ἀπὸ τὴ Γαλλία. Τοὺς εὐχαριστοῦμε.

oooooooooooo

Εὐχαριστοῦμε τὸν συνάδελφο Νικολόπουλο, τόσο γιὰ τὰ καλὰ του λόγια, ὅσο καὶ γιὰ τὴν συνδρομὴ του, τὴν ὁποία λάβαμε.

oooooooooooo

~~~~~

Α Ν Α Κ Ο Ι Ν Ω Σ Ε Ι Σ

Μὲ μεγάλη χαρὰ σᾶς ἀνακοινώνουμε ὅτι ὁ ἐκλεκτὸς μας συνάδελφος ΝΤΟΚΑΣ, ἔκανε τὸν περασμένο μῆνα, δύο ἀνακοινώσεις στὴ Γαλλικὴ Ἀκαδημία Ἐπιστημῶν. Οἱ ἀνακοινώσεις αὐτὲς ἀφοροῦσαν τὸν ὄρισμὸ ἑνὸς νέου συστήματος ἀριθμῶν. θερμὰ συγχαρητήρια.

oooooooooooo

Στὶς Παρισινὲς Ἑλληνικὲς ἐφημερίδες διαβάσαμε ὅτι: " Ὁ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν διατελέσας Διευθυντὴς τοῦ Ἑλληνικοῦ Περιπτέρου τῆς Πανεπιστημίουπόλεως Παρισίων κ. Φουντουκίδης ἀπηλλάγη τῶν καθηκόντων του καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὰς ἐξοχὰς "

Α Γ Γ Ε Λ Ι Ε Σ
Ο Ο Ο Ο Ο Ο

Ἡ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑ θεωρεῖ ἀπόλυτα ἀναγκαῖα μιά στήλη ποῦ νά ἐξυπηρετεῖ τίς πρακτικές ἀνάγκες τῆς καθημερινῆς ζωῆς τῶν συναδέλφων.

ΣΤΕΛΝΤΕ ΜΑΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ

ὅταν ἀφίνετε τό δωμάτιό σας

ὅταν ἔχετε βιβλία καί ὕλικο γιά πόδημα ἢ ἀνταλλαγή.

-
- 1). Πουλιέται Σιτροέν, 2 ἄλογα. Χρονιά κατασκευῆς 1961. Πολύ καλή κατάσταση καί καινούργια λάστιχα. Τιμή: 3.600 ₯
Ἀπευθυνθεῖτε στόν κ. Γουναρίδη, Ἑλληνικό Περικτερο Πανεπιστημιόπολης.
 - 2). Ἡλεκτρόφωνο Τόρρενς, Ἑλβετικό, 3 ταχύτητες, ὠραῖο ἐπιπλο. ΟΔΕΟΝ 04-10 Τιμή: 200 ₯
 - 3). Πικ-ἔπ τρανζίστορ, προτύπο εργοστασίου, 4 ταχύτητες, καλή κατάσταση, ὠραῖα βαλίτσα. Τιμή: 100 ₯
Ζητεῖστε τόν κ. Τζόννου, Δαντὸν 80-10
 - 4). Πουλιέται διαμέρισμα μέ χαρακτήρα, (τό παλιό διαμέρισμα τοῦ Βάγκνερ), 2 δωμάτια, εἰσόδος, κουζίνα, λουτρό, τηλέφωνο, Συνοικία Σαλὺ Ζερμαίν ντέ Πρέ. Τέταρτο πάτωμα καί πολύ ἥλιόλουστο. Τιμή: 150.000 ₯
-

ΣΤΕΛΝΤΕ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΚΑΤΩ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ:

"PRESENCE HELLENIQUE"

16, rue Jacob

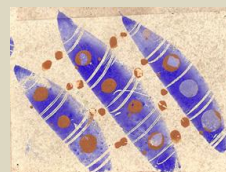
PARIS 6eme

ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

Τιμή φύλλου 1 ₯

Συνδρομές: Ἐτήσια 9 ₯
Ἑξαμηνιαία 5 ₯
Ἐξωτερικοῦ 15 ₯

24

> Revue Présence/Parroussia

> Revue Présence/
Parroussia,
exemplaire suivant

> Vers Péris
et les éditions